JURNALUL® S.F.

Nr. 43 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

INTEGRAL NORMAN SPINRAD

PLOCON 22-24 Octombrie

Primul săptămînal de SF din România

Norman Spinrad - bibliografie

S-a născut în anul 1940, la New York unde a publicat impressive fiction în prezent rezident în Franţa. A început să publice sf în 1963 (THE LAST OF THE ROMANY), la ASF(Astounding Science Fiction), aceasta a fost pusă alături de altă creaţie timpurie a sa - THE LAST OF THE GOLDEN HORDE, considerată a fi una dintre cele mai reuşite lucrări construite pe baza caracterelor personajelor şi a universului. Povestirea a fost publicată pentru prima dată în revista britanică NEW WORLDS, la care Spinrad colabora încă din 1960 cînd cele două mişcări - cea americană şi cea britanică - s-au ridicat împotriva sf -ului tradiţional, deşi prin metode diferite - britanicii încercînd asimilarea mainstream -ului, mişcare, ce a dat greş deoarece s-a încercat explicarea spaţiului interior folosindu-se de ştiinţă(inner Space considerat ca fiind spaţiul unei lucrări serioase).

După ce a publicat două cărţi comerciale, space-opera, SOLARIENII (1996) şi AGENTUL HAOSULUI(1967) a continuat să fie preocupat de ehosul care le genera.

THE MAN IN THE JUNGLE(1967) - un protagonist uman într-o serie de aventuri pe o planetă îndepărtată - a demonstrat vigoărea a ceea ce va deveni mai tîrziu stilul lui Spinrad, dar următoarea sa carte BUG JACK BARRON (1969) a avut un impact enorm cu lumea închistată a sf-ului.Acest roman de mari dimensiuni a apărut iniţial într-o formă prescurtată, în foileton, în NEW WORLDS(1967-1968) unde violenţa textului şi ateismul au deranjat „simţul moral" al englezilor, conducînd la un puternic atac din partea lui WH SMITH, un important agent de presă. Paroxismul a fost atins, de Sam J. Lundwall(actualul preşedinte al WORLD SF) în Science-Fiction What is All About(1969) unde a demonstrat caracterul şocant al romanului considerîndu-l o adunătură de obscenităţi. Romanul în sine, fără să exprime prin limbaj anumite sentimente, se concentrează în jurul societăţii americane într-un viitor apropiat, prin figura lui Jack Barron şi a implicării sale într-un sistem politic corupt. Tabloul rezultat prezintă o Americă obsedată de sex, apocaliptică; textul fiind mai puţin sf şi mai mult speculativ.

In următoarea sa carte THE IRON DREAM (1972)intenţia de a ofensa este şi mai directă . O lume paralelă unde Hitler nu e prezentat ca politician ,ci îşi cîştică traiul ca un autor de sf scriind despre personajul său preferat „prinţul Svasticii". Acest lucru maschează multe dintre lucrările lui şi îi dă posibilitate lui Spinrad să-şi bată joc de tendinţele mai puţin atractive ale aripii stîngi a sf-ului , fetişul angrenajelor, dragostea fascistă a paradei gradelor, filistinismul, dispreţul prost mascat faţă de oamenii pe care EROII lor îi apără. „Afterwork" scrisă de Homer Whipple, un tip zgomotos, este un fel de scriere critică generată de metoda folosită de academii - PUBLICA SI DISTRUGE.

Publică apoi două antologii - NO DIRECTION HOME şi THE STAR SPANGLED FUTURE, a doua fiind o compilaţie a primelor două - demonstrînd şirul de răspunsuri la rapidele schimbări ale lumii occidentale. Din acest punct temporal lumea îi domină munca - uneori ca o metaforă, uneori într-o descriere realistă. In A WORLD BETWEEN, locuitorii unei lumi utopice se împart în adepţi ai tehnologiei fasciste(de dreapta) şi lesbianism fascist(de stînga). „The Ming Game" nu e sf, ci are ca temă o „biserică" obişnuită să manipuleze cinismul şi prezenţa dictatorială fiind familiară cititorilor de sf, iar ultima lucrare THE CHILDREN OF HAMELIN(1991) fără să fie sf îi urmăreşte pe oamenii contemporani prinşi în capcana unui cult.

Cel mai bun roman al său din anii 80 a fost THE VOID CAPTAINS TALE (1983) care împreună cu partenerul său tematicTHE CHILD OF FORTUNE(1985) conţine ceea ce s-ar numi o viziune erotică asupra Galaxiei. Nava spaţială din primul volum este condusă de EROS, într-un sens foarte explicit, iar protagonistul feminin al celui de al doilea fertilizează tot ceea ce atinge în timpul Anului de Hoinăreală printre lumile strălucitoare. LITTLE HEROES(1987) este localizată într-un oraş de coşmar din America unui viitor apropiat, divizată în cei care au şi cei care nu au, manipulaţi însă fără scrupule; subiectul e o combinaţie de tehnologie care taie pînă la os, deşi Spinrad pare să-şi fi pierdut din aciditatea lui muşcătoare. Oricum , cele patru povestiri despre America ansamblate în OTHER AMERICAS(1988), arată o revenire a viziunii sale urbane Asupra progresului care tinde spre autodistrugere.

Russian Spring înfăţişează o lume a viitorului dominată de perestroica URSS-ului împotriva voluminoasei anatomii a visului american, deşi efectul ei a fost diminuat de prăbuşirea URSS-ului în 1991.

Două antologii non-fiction STAYNNS ALIVE „A WRITERS GUIDE" (1983) şi SCIENCE FICTION IN THE REAL WORLD (1990) fac mai explicite cîteva din teoriile sale obscure asupra viitorului lumii.

Alte lucrări „Passing through the Flame" (1975), „Riding the Torch".

Ca editor The new Tomorrows(1971), Modern Science Fiction(1974)

Nonfiction „Experiment Perilous", „ThreeEssays on Science Fiction", „The Reasons behind the SEWA Model Paperback Contract".

Traducere şi adaptare după THE SCIENCE FICTION ENCICLOPEDIA
Ana Maria Negrilă

Computere

Termeni şi definiţii

Bit = cea mai mică unitate de informaţie a computerului. Un „bit" este reprezentat în computer de prezenţa sau absenţa unui impuls electronic, simbolizat prin 0 sau 1.

Byte = o grupare de biţi (de obicei 8 sau 16), reprezentnd o singură literă sau număr. Fiecare byte este înmagazinat în memorie.

Chip (Silicon) aşchie de siliciu cu care se realizează circuite integrate.

C.P.U. = prescurtare pentru Central Processing Unit. Parte a computerului, denumită uneori şi creier sau inteligenţă, care controlează interpretarea sau executarea programelor şi instrucţiunilor de procesare.

Data base = bază de date care, procesată conform dorinţelor utilizatorului, furnizează informaţia – nume, adrese, conturi. Unele permit informarea în ordinea alfabetică, prin „zip code".

Diske-drive = unitate periferică cu ajutorul căreia informaţia este citită sau scrisă de pe dischete flexibile (denumite şi „floppies" sau „diskuri").

D.O.S. = Disk Operating System. Unul dintre cele mai obşnuite sisteme de operare pentru computere.

Floppy Disk = disc magnetic flexibil (cam de dimensiunea unui pachet de ţigări) folosit pentru computere mici şi procesare de cuvinte.

Hardware = Componentele fizice ale unui computer.

I.C. = abreviaţia pentru Integrated Circuit. Mici componente electronice care acţionează pe plăcuţe de circuite pentru a îndeplini cererea solicitată.

I/O = abreviere pentru Input/Output (intrare/ieşire).

K = o mie (de fapt 1.024), referitor la memorie . Un computer de 64K are 64.000 (de fapt 65.536) **RAM**.)vezi mai jos). O pagină tipărită are nevoie de 2K de memorie.

Kilobyte (K) = aproximativ o mie de byţi. De pildă, 512 K memorie egal aproximativ cu 512.000 byţi.

Languages = limbaje de programare. Aici se includ Basic, COBOL, Pascal (în business) Fortran (ştiinţă), Forth.

Laser = acronim pentru Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation. Instalaţie care produce o rază foarte îngustă de lumină coerentă. Laserii sînt folosiţi pentru imagini de înaltă rezoluţie (printre altele).

Megabyte (MB) = aproximativ un milion de byţi sau o mie de kilobyţi. Folosit adesea pentru a măsura

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de:
Ionuţ Bănuţă
M.D. Pavelescu
Marian Irimia *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1,
Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

capacitatea de stocare a discurilor, benzilor.

Mainframes = cea mai rapidă, mai mare şi mai scumpă categorie de computere.

Microcomputers = categorie de computere, cele mai mici şi mai ieftine, conţinînd microprocesoare pe chip-uri de siliciu.

Microprocesor = circuit integrat miniatural în C.P.U., care execută instrucţiunile unui program.

Modem = acronim pentru Modulator/DEModulator. Aparat care foloseşte o legătură telefonică pentru a transmite semnalele computerului, astfel încît banca de date să poată fi conectată la liniile telefonice.

Monitor = Ecran video care are o calitate a imaginii mult superioară unui televizor. Mărimea clasică este diagonala de 12 inches. monitoarele monocromatice sînt cu ecrane în verde, galben sau alb. Cele color sînt de culori diferite (pentru cuvinte, numere, desene sau jocuri), fiè R.G.P. (red-grren-blue + roşu + verde + bleu). Calitatea semnalului depinde foarte mult de calitatea semnalului din computer.

Operating System = Program sau procedeu care îi spune computerului cum să opereze. Pentru a opera pe un computer cu „disk drives" este necesar un D.O.S. (disc operating system).

Program = set de instrucţiuni care dirijează computerul pentru anumite operaţii.

Programator = persoană pregătită pentru a compune, codifica şi testa programele pe computer.

RAM = Random Access Memory. Memoria folosită de computer pentru a stoca datele. Cu cît mai-multe, cu atît mai bine. Majoritatea P.C.-urilor (personal computer) înmagazinează pînă la 64K byţi (64.000 semne). Ceea ce a fost stocat în RAM poate fi şters în cazul unei întreruperi a computerului, de aceea e necesar un casetofon sau un disc-drive.

ROM = Read Only Memory. ROM asigură o stocare permanentă a sistemului operaţional al computerului şi al limbajului Basic, care nu poate fi pierdută nici măcar cînd computerul este întrerupt.

Semiconductor = substanţă cristalină care conduce curentul electric, cînd este „dopată" cu impurităţi chimice la nivelul structurii cristalului.

Software = termen folosit pentru a desemna programele, instrucţiunile şi Aplicaţile unui sistem de computere.

Terminal = sistem periferic folosit pentru a introduce sau a scoate datele din computer. De obicei e alcătuit dintr-un CRT şi un keyboard.

C.R.T. = abreviaţie pentru Cathode Ray Tube. O altă denumire pentru tub electronic, monitor sau terminal video V.D.T. (video display terminal).

Word Procesing = sistem computerizat de intrare, editare, stocare şi tipărire de documente.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:

Eustaţiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Horaţiu - Olimpiu RĂDULESCU

Corectură:

Ramona SANDU

Montaj offset:

Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ

Jurnalul S.F. este înscris

în Catalogul Presei la poziţia 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru

ROMPRESFILATELIA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor şef:

Marius TUCĂ

Sosit pe aeroportul Otopeni **Norman Spinrad** *este acostat de doi dintre redactorii* **Jurnalului SF,** *reproducem o parte din acest interviu, restul va fi difuzat de Radio România Tineret(Start spre extraordinar) şi Radio Craiova.*

EUROPA nu este o altă planetă, dar este alt sistem solar

declară scriitorul american Norman Spinrad în exclusivitate pentru JURNALUL S.F.

- Ce părere aveţi despre cyberpunk ,steampunk,techno ? Aveţi vreo lucrare preferată?

- Steampunk-ul e retrograd, este o lipsă a viziunii despre viitor, este un job de a crea ceva despre nimic, o pastişă. Sînt convins de faptul că Bruce Sterling şi William Gibson sînt buni scriitori, dar scriind DIFFERENCE ENGINE au reuşit un text mult mai slab decît textul pe care l-ar fi putut scrie fiecare separat şi mie nu-mi place asta.

-Aţi spus într-un articol dat revistei CHIMERE şi pe care l-am preluat şi noi parţial că aşteptaţi cu mare interes SINTERETICII lui Walter JON Williams şi credeţi că este cea mai bună lucrare a genului .

- Intr-adevăr, pentru mine această carte este aproape totală, în sensul că este o sinteză a ficţiunii,ştiinţei şi cu o tehnică mult mai sofisticată decît la Gibson, cu o conştiinţă mult mai puternică, mai profundă a personajului.

- Intr-un articol din ACTUEL ziceaţi că natura s-a mariat cu tehnosfera. Ce părere aveţi în legătură cu realitatea virtuală?

- Acum nu există! Dar, pentru mine, tot ce e imaginat este real;şi totul dacă există chiar ipotetic, este real. Pentru mine nu există diferenţe, nu există interferenţe şi linii de demarcaţie între realitatea virtuală şi cea obiectivă. De exemplu revoluţia voastră - a fost reală sau virtuală? Pentru majoritatea a fost o revoluţie de televizor!Iar transmisia în direct e reală nu se poate truca , cum se întîmplă în romanul BUG JACK BARRON în care realitatea virtuală se realizează pentru oamenii obişnuiţi cu ajutorul televizorului, un amestec de realitate şi imagini virtuale.

- Cum vedeţi dumneavoastră conflictul între sf şi mainstream?

- Pentru mine nu e nici un conflict, nu cred că e unul de substanţă literară, ci de piaţă. Ce e mainstream-ul ? E... restul! Dar restul nu înseamnă nimic! Genul poliţist e mainstream, sau nu, dar cel istoric?Nu există mainstream, ci un amestec. Mainstreamul este un concept al scriitorilor de sf pentru tot ce nu e sf.Dar un critic al genului poliţist va spune că maistreamul e sf-ul!Depinde din ce punct de vedere priveşti.

- Care este raportul dvs. cu critica literară?

- Sînt un critic important de sf ,cred, scriu cam patru cărţi de critică pe an, deşi nu neapărat sf. Deci raportul dintre mine şi critică este foarte bun.

In SUA e o lipsă a criticilor riguroşi de sf. În Franţa există ANTARES şi NOUS LES MARTIANS şi cred că e bine pentru sf. Cred că este nesemnificativă critica de sf şi de mainstream, fiindcă există o mare necunoaştere a literaturii serioase, a literaturii inteligente. După mine cea mai mare parte a criticilor de sf se raportează la sf şi asta mi se pare un fel de şovinism păcătos, limitat şi chiar provincial.

- De ce trăiţi în Franţa?

- Scriam un roman a cărei acţiune se petrecea o parte în Rusia iar alta în Franţa şi doream să-l scriu în Franţa fiindcă iubesc Franţa, iubesc Europa.După ce am terminat romanul, care mi-a luat cîteva luni am rămas în Franţa fiindcă se trăieşte bine. Pentru un scriitor de sf american Europa nu este o altă planetă, dar este un alt sistem solar - cu planete foarte mari cum sînt Franţa, Anglia, România,dar şi cu planetuţe cum sînt Cehia, Slovenia şi Luxemburgul. E pasionant pentru mine. Eu care scriu despre planete imense văd aici lucruri mici, dar mereu altele, altele, altele. E o lume foarte interesantă.

- Mulţumesc domnule Spinrad şi să ne revedem la multe PloCoane!

A consemnat, Ionuţ Bănuţă ✍

Pentru autograf

MAŞINĂRIA

Glorianna O' Toole avusese parte şi de bune şi de rele. Momentele de vîrf ale îndelungatei sale cariere au fost alături de Pearl şi Airplane şi Springsteen, a scos chiar şi două albume solo, chiar dacă nici unul n-a ajuns în vîrf.

În perioadele de cumpănă a traficat L.S.D.(1) în Haight, a trecut prin doi ani de amfetamine şi a fost obligată să facă dublaje în reclame TV ieftine.

Cea mai mare parte din cei patruzeci de ani de cîntăreaţă rock – între suişuri şi coborîşuri – a făcut atîtea „back voice" (2) pe albumele altora de nu le mai ţine minte, şi nesfîrşite turnee prin oraşele obscure . Iar cînd de mult nu mai spera la ceva bun, ar fi putut spune cineva că nu era o ratată perfectă?

În nici un caz autointitulata Mamă Nebună a Rock and roll-ului, care conducea degajat de-a lungul autostrăzii monstruosul ei Rolls Royce vechi şi decapotabil.

Făcuse un tîrg norocos, primindu-l în schimbul unei datorii dintr-o afacere cu cocaină, afacere ratată de un star rock care a vrut să rămînă incognito, uneori amantul ei, niciodată mai apoi partener, care i-l dăduse în lipsă de altceva.

Peste ani, şi-a folosit farmecele pentru a-l restaura, la preţ redus, cu ajutorul unuia dintre cei mai buni specialişti în materie. La început nici măcar nu era decapotabil. Sam Percy îi făcuse un cadou surpriză de ziua ei de naştere, un fel de consolare, fiindcă trecea acum de treizeci şi cinci de ani şi era melancolică. Pe cheltuiala ei, a înlocuit apoi fierăria cu aramă veritabilă. Retuşarea mîzgălelilor de pe automobil ar fi costat-o mii de dolari, şi cine ar fi îndrăznit să acopere o asemenea operă de artă?!

Într-o după-amiază nebună, băgase nişte mescalină într-un trio de artişti plastici din New York, în casa ei din Laurel Canyon. În două ore ornaseră Rolls-ul cu spray-urile lor, într-o „piece de resistance" (3). Nici nu-i de mirare pe atunci un tip de-ăsta era în stare să mîzgălească singur un întreg vagon de metrou în juma' de oră.

„Rolls"-ul Gloriannei era o cronică vie a artei decadente, pentru că de-acolo, de sub umbra eucaliptului, privind peste Los Angeles către Pacific, în acea zi limpede, cei trei refugiaţi din Manhattan creaseră o pastorală grafitti unică în lume, un arabesc stilizat, fantasmagoric, redînd munţi, mare, amurg, peisajul scînteietor al oraşului de noaptre al starurilor, totul făcut în bleu-uri strălucitoare, verde de pădure, vîrtejul neoanelor şi, firește, pe ambele parbrize ale uşilor din faţă, emblema Hollywood-ului în aur psihedelic.

În plus, instalaţia stereo era rezultatul ultimei ei afaceri cu Tod Benjamin, cînd acesta era încă preşedinte la „Muzik, Inc", obţinută în schimbul procurării anumitor „substanţe", necesare unui talent sensibil şi turburent.

Glorianna avea scrupule în materie de trafic de droguri. O lungă experienţă o învăţase că nebunia asta dăuna psihicului, şi morala îi spunea că participarea la profitul care mergea din plin în ultimii douăzeci şi cinci de ani, era o otravă pentru suflet. Şi, dacă putea doar să vadă otrava fără să poftească, asta era fapta ei bună. Din acea zi merita un cadou din bugetul „Uzinei"...

Glorianna era seducătoare şi ispititoare cînd a dat lovitura în Haight în '66, o regină sexy a rock-ului la tinereţe, o femeie de viaţă, în plină maturitate, iar acum, cu vocea de mult obosită, cu părul cărunt şi cu riduri, Mama Nebună se descurca încă, cu tupeu şi cu relaţii.

Datorită contactului îndelung cu lumea rock-ului, prin tupeu şi relaţii, retragerea i-a fost mult uşurată.

Cu toate că nici un tip n-o interesase mai mult de un an sau doi, gagică a unui solist care ştia cum să se mişte cu-adevărat, a avut la patruzeci de ani crema amanţilor, şi, cu toate că nici unul nu i-a fost marea dragoste, cei mai mulţi îi erau şi acum prieteni.

Şi, fiindcă, inevitabil, cunoscuse pe mulţi dintre ei în music business, şi deoarece trecuseră de mult de prima tinereţe, mare parte din ei erau plasaţi în locuri de unde o puteau sprijini în tentativele ei de supravieţuire. Aşa încît, dacă anii de aur ai Gloriannei n-au fost chiar zdraveni în încasări, măcar s-a putut descurca. Ipoteca pe casă fusese de mult plătită, Rolls-ul îi aparţinea în întregime, avea mai multe invitaţii la dineuri decît putea accepta, nu plătise nici o amendă de beţie în douăzeci de ani, avea acces liber la orice club sau concert de oriunde, astfel încît avea nevoie de bani doar pentru benzină, haine, servicii publice şi stimulente metabolice.

Tocmai pentru că dorea să mai facă rost de o porţie proaspătă, catadicsise să se întîlnească cu Billy Beldock la „Uzina de Muzică". Deşi detesta aproape tot ceea ce „Muzik, Inc." făcuse rock' n' roll-ului, chiar şi Mama Nebună îşi putea cu greu permite să respingă oferta de a discuta o afacere cu actualul preşedinte, văzîndu-se deci obligată să treacă prin uşa turnantă a corporaţiei monstruoase care ajunsese să domine pe de-a-ntregul music-business-ul.

Glorianna o luă prin pasajul Wilshire, pe strada 405, se strecură prin trafic spre est, două blocuri (4) dincolo de Bd. Westwood către „Uzina de Muzică".

„Uzina de Muzică" era un turn de douăzeci de etaje cu geamuri oglindă de culoarea unei motociclete de poliţie. Piloni de sticlă în nuanţele curcubeului porneau din cele patru colţuri, formînd o falsă pagodă pe acoperişul căreia se putea citi „Muzik", cu litere de aur, ca notele pe un portativ. Noaptea, raze laser luminau toată chestia, lucru ce-i amintea Gloriannei de un vechi tonomat al Mafiei într-un bar ieftin din Valley.

O imagine potrivită pentru „Muzik, Inc." din punctul de vedere al Gloriannei. Pentru că, dacă nimeni nu putea acuza „Muzik, Inc." că este proprietatea vreunei bande de gangsteri sicilieni sau asiatici, în schimb s-ar putea spune că aştia ar fi avut ceva de învăţat despre murdăriile profesiei de la „Uzina de Muzică".

„Muzik, Inc." preia 45% din vînzările de videodiscuri în S.U.A., iar partea leului o obţin prin concesionarea propriului lanţ de Magazine „Muzik". Au cluburi „Muzik" în New York, Los Angeles, New Orleans, Chicago şi San Francisco. Au o reţea de posturi la TV cu muzică 24 de ore din 24, pe întreg cuprinsul ţării, care fac reclamă propriilor produse. Deşi în music-business ei reprezintă ceea ce I.B.M.-ul este în industria computerelor, sau McDonald's încă, în industria hamburgerilor, cu toate acestea, Secţia Antitrust a Departamentului Justiţiei nu se sinchiseşte. Doar dau de lucru oamenilor, nu?

Glorianna arătă permisul de accees permanent, lăsă maşina în garajul subteran, şi luă liftul-expres pînă la etajul 20.

Pînă şi aici erau un ecran şi difuzoare quadro agresînd-o cu marfa satelitului naţional „Muzik", pe un ton lăudăros, chipurile, hrană pentru suflet.

O, da, „Muzik, Inc." avea de departe cea mai mare listă de angajaţi în music-business, pentru că în mod sigur folosea mai mulţi oameni decît ar fi vrut.

Foloseau tehnicieni pentru a programa roboţii de producţie în fabricile de discuri, precum şi barmani, gorile, chelneriţe, lachei de toate felurile, în cluburi; cinci video-jockey şi o mică echipă de muncitori îndreptau transmisia „Muzik" către propriul satelit şi încă o sută îl dirijau spre posturile TV.

Dar cel mai mult se foloseau de oamenii care produceu direct rahatul ăsta.

Nu foloseau tobari sau cîntăreţi la keyboards, chitarişti sau orice alt fel de muzicieni pentru înregistrări. În locul lor aveau „vrăjitori" VoxBox ce puteau înlocui cu un sintetizator, un vocoder şi o cutie neagră plină de minuni, trupe, orchestre, şi chiar soliști.

Foloseau plutoane de psihiatri ai pentagonului, foşti spioni în războiul psihologic, pentru a crea cele mai bune scenarii pe care mercenarii VoxBox le transformau în versuri şi muzică; producători şi echipe de sunet pentru înregistrările audio şi, din cînd în cînd, chiar angajau operatori să filmeze scurte scene pe care orga de imagini nu le putea realiza din fragmente de biţi şi byţi sau din filmările vechi. Şi bineînţeles, „Muzik, Inc." era o vacă grasă de muls pentru *public relation*, experţi ai pieţii, analişti demografici, pentru împătimiţii discului şi, „consultanţi", beneficiari ai înlesnirilor diverse, printre ei numărîndu-se, evident, şi Glorianna.

Omniprezentul motto al „Uzinei" „îi sări în ochi" cînd uşile liftului se deschiseră la etajul 20. Pînă şi aici literele de aur erau săpate direct în perete, astfel încît nimeni, nici chiar actualul director al „Uzinei de Muzică" să nu cumva să uite: „Muzik înseamnă muzică".

O fi, gîndi Glorianna scîrbită, dar în nici un caz Rock and Roll!

Şeful de acum, Billy Beldock, era la biroul său enorm de pe colţ, stînd în obişnuitul tron de piele neagră, cu înfăţişarea obosită a unuia care se teme că din clipă în clipă riscă să-i fie smuls de sub el.

De-a lungul anilor, Glorianna văzuse multe funduri stînd pe fotoliul de piele neagră în spatele biroului metalic strălucitor, iar în toţi aceşti ani biroul preşedintelui se schimbase foarte puţin.

Două glazvanduri enorme – unul către eternul vis al Hollywood-ului, cu casele şi vilele de pe coline, celălalt către partea de jos a Los Angeles-ului, învăluită în smog,

NORMAN SP

ROCK AND ROLL

acolo unde cei mulţi luptau pentru supravieţuire, o gloată nesfîrşită cu privirile aţintite spre himera de pe colină. Parca li s-ar fi spus celor ce intrau numai pentru show-biz, hai, puştime, nu contează cît de sus vrei s-ajungi, oricînd ţi se pot tăia aripile.

Un ecran video, de mărimea peretului, cu deck-uri ultimul răcnet, şi un întreg perete cu miniaturi galbene de videodiscuri, pentru a reaminti actualului ocupant de predecesorii săi, cîştigători ai trofeelor de aur; în caz că uitase între timp...

Singurele modificări originale ar fi putut fi schimbările de mobilier şi bric-a-brac (6), de vreme ce sadicul care proiectase biroul preşedintelui avusese grijă să nu existe cumva un perete liber pe care să pui vreo operă de artă preferată.

Billy umpluse locul cu un înfiorător amestec de sofale dintr-o veche colecţie franţuzească, de soiul acelora cu care decoratorii obişnuiesc să împodobească sălile de aşteptare ale chirurgilor care fac operaţii estetice superstarurilor.

Sărmanul Billy părea stînjenit în acest loc al puternicei industrii muzicale, aşa cum stătea, într-un costum bleu-deschis de 2000 de dolari, zîmbindu-i ciudat, cu umerii puţin aduşi, ca şi cum ar fi spus uşor jenat: „Ce mult a trecut!".

La începutul anilor '70, cînd se iubeau, fusese baterist, nu unul mare, dar un adevărat rocker, destul de bun ca să-şi permită plimbări într-un Porsche. Cînd drumulatoarele sofisticate şi sintetizatoarele de percuţie i-au înrolat pe tobari în marea armată a şomerilor, Billy a înţeles din ecranul video că e mai bine pentru el să meargă în pas cu tehnica decît să bată drumurile cu setul de tobe în spinare. A făcut rost de un VoxBox (5) primitiv, s-a făcut frate cu dracul, a devenit producătotr al unor hit-uri Vox Box, şi-a făcut intrarea în afacere, şi acum iată-l în vîrful piramidei corporaţiei, pe punctul de a-şi scoate inima şi a o sacrifica Marelui Zeu al Profitului.

– Arăţi la fel de sexy ca-ntotdeauna, Glorianna – spuse în loc de salut.

– Arăţi ca un boşorog, Billy – răspunse Glorianna, odihnindu-şi oasele pe cît putea în scaunul incomod din faţa biroului.

De fapt, în plină maturitate, Billy nu arăta chiar aşa de rău. Îşi menţinea trupul în formă cu cele mai bune stimulente metabolice, îşi păstra părul bogat, deşi cărunt, cu un şampon nemţesc foarte scump şi avea pielea bronzată în urma nesfîrşitelor week-end-uri în Hawai şi Mexic.

Dar, cum spunea cîndva John Lennon, „un singur lucru nu poţi s-ascunzi, faptul că eşti infirm interior" (7).

Billy ridică din umeri şi se strîmbă ca o bufniţă. Din partea Mamei Nebune a Rock-ului, el, preşedintele lui „Muzik, Inc.", accepta chestia; încă o dorea, şi Glorianna ştia asta al dracului de bine. Comportarea Glorianei era capitalul ei major faţă de toţi aceşti bătrîni rock-eri care fuseseră daţi la o parte de impactul cu tehnica modernă. Oh, da, se puteau simţi învingători doar pentru anacronismul din opera lor preistorică, dar cei mai mulţi simţeau nevoia să ştie că Glorianei O' Toole încă îi părea rău pentru ei.

– Ei bine, n-am de gînd să îmbătrînesc în scaunul ăsta pînă nu încep lucrul pentru un „aur" – spuse Billy franc. Marfa nu prea rupe inima tîrgului, şi vînzările noastre au coborît şapte locuri în topul în care au stat un an.

– Poate există un Dumnezeu, la urma urmei, ştie el cum s-o dreagă!

– O, hai, Glorianna, doar ştii că Personalităţile Artificiale trebuie să fie viitorul industriei – gemu Billy. Aduc prea mari venituri ca să nu fie aşa.

– Ce vrei de la mine, Billy? întrebă Glorianna. Ştii ce cred despre starurile A.P. rock.N -o să ţină niciodată.

– Dar ţine deja! insistă Billy. Am ajuns în scaunul ăsta tocmai pentru că am dovedit-o! Avem tiraje respectabile cu Lady Leather şi Gray Bruce şi Velvet Cat şi chiar Mucho Muchacho, şi nimeni din afară nu crede zvonurile că ar fi A.P (8). N-am reuşit *încă* să dau marea lovitură, asta-i tot. *Tu nu vrei* să crezi că putem truca un star rock.

Înlocuind de mult muzicienii de studio şi vocile „back-up" cu magia VoxBox, „Muzik, Inc." îşi îndreptase atenţia spre controlul costurilor stelelor rock-ului. Nu primeau indemnizaţii mari? Îi durea-n fund de cine venea, sau nu la înregistrările de studio. Nu-i ascultau nici pe experţii demografici sau pe cei de la Departamentul de marketing; voiau ca mercenarii să producă material după proiecte proprii. Dă-i în mă-sa! Cine are nevoie de ei? Să-i înlocuim cu Personalităţi Artificiale pe care nu trebuie să le plătim şi care nici nu fac pe nebunii!

Norman Spinrad, Ionuţ Bănuţă şi romanul Solarienii (Ed. NEMIRA)

La mijloc era vrăjitoria. Muzicienii de la VoxBox elaborau de ani de zile, programe cu voci „back-up", sincronizîndu-le cu bass-ul sau cu linia melodică, astfel încît, teoretic, tot ce aveai de făcut era să combini înregistrarea vocii sintetice cu instrumentul solo, şi aveai deja un cîntăreţ solo. Cît priveşte vizualul A.P. apăreau în jumătate din reclame TV şi nu puteai face nici o deosebire între ei şi o imagine trasă cu un actor real.

Îi dădeai celui de la orga de imagini orice stop-cadru şi făcea din el orice cu ajutorul biţilor şi byţilor, sau chiar crea o A.P. din scheme brute, dacă dorea să fie un puritan al ciberneticii. Cum se vede, „Muzik, Inc." transformase contrafacerea în ştiinţă, nu? Profilurile psihologice ale publicului erau descompuse pe sectoare demografice şi băieţii de la Departamentul de cercetări aveau un trilion de kilobyţi de cuvinte, imagini, ritmuri, progresii de corzi, sunete inaudibile, înmagazinate în ciudatele lor structuri secrete. Departamentul de marketing trăgea toate foloasele din cluburile „Muzik", din magazinele „Muzik"; era clar că „Muzik" este Marea Maşinărie de Bani. Şi atunci de ce oare Lady Leather şi Mucho Muchacho şi Velvet Cat şi restul de la „Muzik, Inc.", dotată cu sisteme solide A.P. software, nu obţineau totuşi un disc de aur sau nu spărgeau clasamentele cu un megahit? Dacă ăsta era un mister pentru sărmanul Billy şi pentru oricare altul care nu recunoştea evidenţa, pentru Glorianna era limpede ca cristalul, şi oricine ar fi întrebat-o ar fi aflat.

– Rahatul ăsta fără suflet este pentru adevărata muzică precum pîinea albă pentru un cerşetor! spuse Glorianna din adîncul inimii. Nu e...

– Ştiu, ştiu, aprobă Billy, spunînd o dată cu ea:

– Nu e Rock'n'Roll!

Billy rîse; scormoni într-un sertar şi scoase o trusă de prizat, o oglindă de argint, un pai auriu, un cuţit automat aurit pe care-l deschise cu o zvîcnitură şi o fiolă de cristal cu o pudră bleu. Şi pentru o clipă era cu 40 de ani mai tînăr, scriindu-i versuri într-una din sutele de camere de motel pe care nu o dată le împărţiseră împreună.

– N-am ajuns chiar un căcănar, Glorianna – spuse el, împărţind pudra în mici grămăjoare. Ştiu ce lipseşte. De asta eşti azi aici.

– Chiar aşa? spuse Glorianna cu o senzaţie de sfîrşeală, înfăşcînd oglinda. Dă-mi *puţin praf, te rog! Am senzaţia c-o să am nevoie!*

Priză o grămăjoară de praf, mult mai bun decît extractul columbian brut folosit în tinereţe. O veche toxicomană ca ea nu-şi făcea griji că suprasolicită slabul ei metabolism sau că devine din nou dependentă.

Moale la nas, dulce la gust, fără să te facă dependent, şi o porţie de energie în plus, creierului. Exact ce-i recomandase geriatrul.

– Ascultă, Glorianna, avem unul dintre cei mai buni specialişti tineri în VoxBox, pe Sally Genaro. Şi-l mai avem pe Bobby Rubin care e un artist desăvîrşit al orgii de imagini. Amîndoi au lucrat înainte la discuri A.P., deci ştim că se pricep la vrăjitorii, şi dacă puştii îşi pun mintea, pot face cu orga ce vor!

– În afară de a provoca bucurie!

Billy ridică din umeri. Trase o priză de praf.

– Deci, ea e o grăsuţă din Valley şi el o moacă din a doua generaţie de computere – spuse. O fixă cu privirea: De asta te vrem pe TINE.

– Ca să fac ce? întrebă Glorianna neîncrezătoare, refuzînd o nouă porţie, printr-un gest categoric al mîinii.

INRAD

– Să-i faci să se bucure.

– Cum?

Billy se lăsă în scaun, făcînd-o pe şeful.

– De dragul trecutului, sînt pe punctul de a-ţi oferi şansa vieţii – spuse el cu largheţe.

– Pariez c-aşa e, Billy – zise Glorianna moale.

Nu glumesc, Glorianna, îţi ofer şansa de a fi producător. Zece mii pe lună. Perioadă de verificare – patru luni. Tot ce ai de făcut e să-i determini pe puşti să scoată, la rînd, două discuri care să ia aur şi pe urmă îţi ofer un contract pe trei ani.

– Te'n mă-ta! zise Glorianna cu blîndeţe.

– Hai, lasă, nu vinde castraveţi grădinarului, ştiu că ai nevoie de bani, douăşpe mii pe lună, mai mult de-atîta nu pot.

– Vrei ca EU să produc un star rock A.P.? zise Glorianna nervoasă. Mă vezi pe mine lufnd gunoiul aruncat de mercenarii tăi şi de Departamentul de marketing şi făcînd în aşa fel ca doi specialişti de căcat să-l transforme în aur. Mă vezi tu pe mine colaborînd la crearea unui best-seller rock care există doar ca software?

– Ai prins-o! aprobă Billy. Asta-i sarcina ta. O să-ţi dăm seturi de proiecte şi tu o să alegi. Poţi să comanzi ce-ţi place oricărui mercenar pe care TU îl alegi. Ai mînă liberă. Dă-mi un star rock A.P. viabil, nu mă interesează cum!

– De ce eu? spuse Glorianna, şi se trezi în picioare, mergînd agitată, înainte de a-şi da seama. Ştii ce gîndesc despre A.P., şi ştii la fel de bine ca mine că un disc fără suflet nu va fi niciodată rock and roll adevărat!

Billy se întinse peste birou, împingînd trusa spre ea, blînd ca un micluşel, exact ca în prima noapte cînd tînărul tobar sexy o convinsese să vină în pat alături de el. Îi aruncă chiar o rămăşiţă din privirea de îndrăgostit.

– De ce tu, Glorianna? spuse el viclean. Pentru că tu eşti Mama Nebună a Rock-ului! Pentru că în acest, ah, trup matur, bate inima unei regine a rock-ului. Vocea ta e terminată, ţi-ai scris întotdeauna cu greutate textele, nu ştii să lucrezi la VoxBox sau la orga de imagini, dar ţi-a rămas exact ceea ce ajunge ca să completăm ecuaţia – sufletul – fără de care, aşa cum spui, nici un disc nu poate fi cu adevărat rock and roll.

Ce rahat! spuse Glorianna dispreţuitor. Se aşează totuşi şi mai aspiră gratis nişte praf, în timp ce Billy continuă s-o ispitească.

– Lufnd-o aşa, Glorianna, dacă m-aş fi oferit să te las să-ţi iei o trupă, nişte compozitori şi un solist vocal cu virtuozităte tehnică, şi să încerci să-i transformi în „Beatles" sau „Rolling Stones", pe banii noştri, mi-ai fi fost recunoscătoare chiar dacă nu ţi-aş fi dat 12 miare pe lună; poţi să negi asta?

Înainte ca ea să poată răspunde, Billy priză o nouă grămăjoară şi continuă:

– Deci, care-i diferenţa? Cum se spune, nu e cîntăreţul, e cîntrecul; perfect, deci un disc are nevoie de suflet ca să obţină aur; atunci, dacă obţine aur şi e rock adevărat, care-i diferenţa între un solist real şi o piesă robotizată, cînd o asculţi pe un deck? Oricum ai lua-o, orice vezi sau auzi nu e de fapt decît un playback digital.

– Chiar dacă ar fi posibil, chiar dacă aş putea s-o fac de-adevăratelea, ar fi o tîmpenie, Billy – spuse ea sincer.

– Te-ar deranja să-mi explici de ce? zise Billy infatuat.

– Pentru că... pentru că... – lăsă mîinile să-i cadă – pentru că nu poţi face muzică adevărată fără măcar un muzician adevărat! Doamne, Billy!

Asta-i clar! aprobă Billy Beldock. Dar nu-ţi dai seama, ăsta eşti tu!

– Eu? Eu nu scriu versuri, nu scriu muzică, nu ştiu să cînt la nimic, şi vocea mea e terminată! Nu mai pot face muzică deloc, ce dracu!

– Dar nu ţi-ar plăcea?

Să-mi placă CE?

– Dacă pe Mucho Muchacho sau pe Velvet Cat i-am creat numai din clipuri, programe, bancă de date, de ce n-am face acelaşi lucru şi cu TINE, Glorianna? gînguri Billy. Închipuie-ţi, revenirea ta robotizată, un cyborg de şaizeci şi trei de ani! Ţi-am putea lua vocea aia spartă s-o băgăm prin vocodere, care o vor face mai bună decît în tinereţe, mai bună ca atunci cînd nu erai destul de bună ca să-ţi faci o carieră adevărată măcar ca artist de studio. Am putea face înregistrări video în care ai fi cum erai în anii '60, tînără şi frumoasă şi strălucitoare pentru totdeauna! Dă-ţi toată silinţa şi agregatele noastre vrăjite te vor transforma într-un superstar. N-ar fi *asta* rock adevărat, viu?

– O, băga-mi-aş... şopti moale Glorianna. Chiar ai putea face asta de-adevăratelea?

Preşedintele lui „Muzik, Inc." rîse viclean.

Scoţi din micuţii mei roboţi o AP care trage scurt două discuri de aur la rînd şi următorul e-al tău!

Glorianna priză o grămăjoară în nara stîngă.

– Trebuie cumva să semnez un contract cu sîngele meu? întrebă ea şi mai luă o grămăjoară în dreapta.

Să înţeleg că ţi-am făcut o ofertă pe care n-o poţi refuza? zise Billy Beldock.

Mintea Glorianei mergea acum cu o sută la oră. Sigur, dînd lui „Muzik, Inc." ceea ce voiau, ar fi fost o trădare a credinţei ei. Cu toate astea, simţea un vechi spirit străbătînd-o, ca muzica unei epoci minunate şi măreţe, aşteptînd să renască prin trupul ei fragil, secătuit de ani, şi prin circuitele robotizate.

Pentru că, dacă prin cine ştie ce miracol ar fi izbutit, dacă ar fi putut duce la bun sfîrşit tîrgul cu puterea corporaţiei, atunci de ce nemernicii n-ar fi mers mai departe decît era prevăzut! Ar crea-o pe acea Glorianna O Toole care nu exista decît în adîncul sufletului ei.

Timp de patruzeci de ani şi mai bine, marele ei vis a fost să devină, măcar pentru o singură oră minunată, marea voce a acelui spirit care acum dispăruse din lume. Şi dacă îi era dat să devină acum, tîrziu, cu ajutorul maşinăriilor inamicului, regina rock and roll-ului, atunci de ce să nu renască şi rock-ul adevărat, ba, mai mult, răzbunîndu-se pe puterea care l-ar fi ajutat! Pentru că rock-ul adevărat era muzica aia care îi deranja pe ăştia... Şi numai pentru şansa de a face această mare faptă, acum, atît de aproape de capătul drumului ei, ar fi semnat fără ezitare pactul cu Satana.

– Billy, dragostea mea, – îi spuse ea preşedintelui corporaţiei „Muzik, Inc.", aproape veselă – nici nu-ţi dai seama ce ofertă mi-ai făcut!

Vise Electrice

Luni Dimineaţă, parcîndu-şi Cadillac-ul său, Samurai în garajul, „Uzinei de Muzică", Bobby Rubin era într-o bună dispoziţie debordantă. Nu numai că sîmbătă noaptea reuşise să se insinueze la un superb party în Bel Air, dar azi, în sfîrşit, i se oferea şansa de a le arăta idioţilor de sus, ceea ce poate face cu adevărat, numai dacă l-ar lăsa.

Ajunsese la party-ul lui Davy Stone, întîlnindu-se accidental cu managerul acestuia, Marty Beckman, cînd ieşise din biroul lui Billy Beldock, după ce primise vestea cea bună chiar de la preşedintele lui „Muzik, Inc.".

Bobby lucrase la unul din discurile lui Stone cu cîţiva ani în urmă, disc care trăsese la aur, iar Beckman, după ce-l văzuse ieşind dintr-o seance privată cu însuşi Beldock, catadiesise să-şi amintească de el.

– Bobby... îîî...

– Rubin.

– Exact, ai cîntat la orga de imagini în...

– „Străzile străinilor".

– A, da, a fost o treabă bună!...

– Ultimul disc al lui Davy Stone, propus pentru aur.

Entuziasmul lui Beckman slăbi un pic, cîntărindu-l pe Bobby din ochi– Da, între noi fie vorba, piesele pe care i le-au dat ăştia de curînd lui Davy sînt nasoale, iar înregistrările video sînt treabă de amator. Ce spuneai că ai discutat cu?... arătă semnificativ în direcţia biroului lui Beldock.

– Billy mi-a cerut să jur că păstrez secretul – zise Bobby evaziv. Lucrăm împreună la un proiect cu totul nou.

Tehnic vorbind, era perfect adevărat. „Proiectul Superstar" era, firește, ceva cu totul nou, şi Beldock nu glumise cînd îi spusese lui Bobby să-şi caute de lucru în alt oraş dacă suflă vreo vorbă.

Deci, era nevoit să reziste ispitei de a-i spune lui Beckman că de-acum înainte nu va mai sta la mîna lui Stone, şi că vrăjitorii ca el sînt noii zei în jungla industriei muzicale.

Deşi un prinţ fermecător al rock-ului ca Davy Stone era exact ceea ce dorise el să ajungă pe vremea cînd era doar un puşti excitat din Long Island, atras de high-life-ul din Hollywood. Învîrtindu-se într-o lume inaccesibilă, aflase curînd că aici, ca şi în gimnaziu, era doar un alt anonim.

Aşa că îşi ţinu gura şi se mulţumi s-o facă pe misteriosul, cînd intră în Ascensor cu Beckman, iar virtutea îi fu răsplătită înainte de a ajunge în parcare, printr-o invitaţie la party-ul de la reşedinţa lui Stone, în week-end.

Party-ul era plin de actuale starlete, aşa-zise starlete, foste starlete, curve de mare clasă, şi hoarde de admiratoare invitate pentru frumuseţea lor şi pentru ambiţia de a se culca cu vedete. Pentru Bobby ar fi fost paradisul fufelor, dacă n-ar fi fost pe-acolo şi actori chipeşi, şomeri, şi muzicieni, vînători de fuste, care-şi ziceau producători, şi traficanţi de drog oferind porţii gratis în schimbul promisiunii unor futaiuri din partea genului feminin.

Toate astea îl făceau pe Bobby să nu ştie de unde să înceapă, aşa că se consideră norocos cînd intră în vorbă cu o secretară de la „CBS" (9) care ajunsese acolo prin bunăvoinţa unei prietene care făcea mici rolişoare în discuri porno.

Nu era rea de fapt, cu capul plin de show-biz, cu fundul puţin cam mare şi faţa latră, dar o dată ce-i dădu praful, cu promisiunea de a o duce în apartamentul lui din Avenue, arăta dintr-o dată mult mai bine, mai ales după ce priză şi el şi-o lăsă să-l fută bine.

Una peste alta, fusese un week-end reuşit, şi se simţea excelent cînd luă ascensorul către etajul opt, unde era studioul 4, unul dintre cele mai bune ale „Uzinei", unde mutaseră echipamentul lui de la cinci. Cînd Bobby intră, studioul era gol şi savură luxul noului său loc de muncă, fiind singur un timp, şi concluzionă cît de tare greşise taică-său cînd i-a spus „tîntor", fiindcă renunţase la o bursă la MIT (10). Tata se descurcase excelent ca programator, pînă cînd apariţia cipurilor cu limbaj interfaţă îl transformase într-un modest reparator de hardware, aşa încît pentru

a-l feri pe fiul lui de o cădere asemănătoare, îl îndrumase către o carieră de designer software, practic de la naştere.

Îi cumpărase un Commodore cînd avea doar 5 ani, îl învăţase programarea de la şapte ani, astfel încît Bobby îşi parcursese copilăria împărţind-o fericit între VDU (11) şi controllere, creînd şi jucînd jocuri pe computer, mîzgălind ore în şir cu light-pen (12) şi mouse (13) şi gîngurind mulţumit despre algoritmi şi pixeli (14).

Desigur, taică-său avusese dreptate în ceea ce priveşte căutarea pe care o avea slujba lui din tinereţe, greşind însă complet în legătură cu viitorul ei, lucru pe care milioane de alţi taţi îl prevăzuseră din timp.

Acum, existau deja milioane de specialişti disperaţi, cu diverse calificări în design software călcîndu-se în picioare pentru o slujbă plictisitoare de scris programe la liniile de asamblare a roboţilor.

Fără îndoială că acum, ar fi fost şi el unul dintre ei, dacă n-ar fi avut pasiunea pentru rock şi dorinţa lascivă de a fi ceva mai sexy decît un mercenar gîrbovit. Dacă în copilărie o cam frecase printre biţi şi byţi, în liceu constatase cu durere neîndemînarea lui atunci cînd nu reuşea să mai fută cîte ceva.

Apăreau pe piaţă primele videoconsole cu un monitor, un studio de sunet, şi un modem interfaţă cu un personal computer, toate pentru 6000$. Dar şi deck-urile foloseau biţi şi byţi pentru computer ca şi pentru video şi sunet astfel încît cu un software potrivit, puteau servi drept controler şi mixer pentru echipament video stereo.

Era desigur o mare diferenţă faţă de jucăriile pe care i le dăduseră acum în studioul 4, sau chiar faţă de cele cu care lucrase înainte, iar din moment ce puteau stoca transmisii videodiscuri, filme de arhivă pe disc şi-ţi permiteau să mixezi asta pe materialul tras în direct, era suficient să te ajute să produci splendide înregistrări vizuale pentru discuri, după cerinţele ciudate ale trupelor locale din liceu.

Asta era posibil numai dacă, asemeni lui Bobby, ştiai destule despre computere ca să te descurci cu biţi şi byţi. Pentru că, dacă teoretic, oricine putea deveni acum propriul producătotr al videodiscului, pentru 6000$, făcînd ca această marfă nouă să-ţi împlinească visurile, geniul sau orice altceva, practic asta cerea o inteligenţă software mult mai mare decît cea din capul unui licean rocker de nivel mediu.

Întrucît videodiscurile înlocuiseră de mult discurile audio şi casetele, iar „Muzik" zdrobise de mult cea mai mare parte a muzicii de la radio, orice trupă de puşti visînd la un contract de înregistrare sau chiar la o transmisie locală, trebuia să aibă măcar un disc „demo" cu o pistă vizuală care să atragă atenţia.

Astfel i-a fost dat lui Bobby să ajungă de la nivelul lui modest la viaţa fantastică a rock-ului din Long Island.

Pentru că el era genul de pasionat al computerului care ştia cum să facă o videoconsolă să cînte. Blestemîndu-l fără ruşine pe taică-său pentru echipament şi scriindu-şi propriul software ca un posedat a adunat ultimul răcnet în materie:

Două monitoare suplimentare, trei deck-uri de înregistrare în loc de două, ROM la cel mai înalt nivel, cipuri procesoare pentru animaţie, video dubber cu zece piste.

Făcea magie la preţ redus. Scria propriul program de emulator care putea sintetiza imagini simple, dintr-un pur algoritm, şi care-i permitea să facă o pseudo-animaţie cinestatică, brută, cu imagini din eter sau de pe benzi vechi şi discuri. Putea face chiar star-uri moarte să zburde sau să danseze convulsiv alături de vreo glorie locală.

Aşa încît, spre disperarea tatălui, cînd a absolvit liceul, în loc să meargă la MIT, a rămas acasă, a construit un şopron în curtea din spate şi l-a transformat într-un studio. În ciuda mamei, tata l-ar fi gonit, aşa cum continua încă să-i spună „trîntor", dacă n-ar fi trecut el însuşi printr-o perioadă prelungită de şomaj dur, timp în care Bobby măcar aducea în casă cîţiva dolari, făcînd înregistrări vizuale pentru reclame TV locale sau cîntînd pe la reuniuni.

Bobby a îndurat peste doi ani de viaţă tensionată în familie, ca oaia neagră tolerată în silă, pînă în clipa în care două trupe locale au obţinut contracte la „Muzik, Inc." datorita înregistrărilor lui vizuale pe banda „demo".

Apoi, i s-a oferit un contract pe 4 ani de probă şi a fost aruncat în viaţa Hollywood-ului, înainte de a înţelege exact ce semnează.

- Vino să lucrezi pentru noi, puştiule – îi spuseseră în timpul unui dejun fastuos în „Le Pavilion". Îţi facem o ofertă pe care n-o poţi refuza. Bani mulţi. Porsche. Praf. Admiratori. Echipament ultimul răcnet. Şansa de a lucra cu mari vedete în loc de puştime. Unde e rock-ul, acolo e şi „Muzik"!

– N-ai de făcut altceva decît să semnezi aici! i-au spus în biroul din New York, băgîndu-i sub nas un contract, ca şi cum i-ar fi dat niste praf.

Numai ceva mai tîrziu, cînd se trezi agitîndu-se alături de plutoane întregi de vrăjitori tineri, care fuseseră atraşi prin contracte asemănătoare în acelaşi sistem, află motivul pentru care „Muzik, Inc." îl ţinea sub control în interesul exclusiv al PROFITULUI lor.

Puştii ăştia blestemaţi sînt prea buni; pe orgile lor de imagine scot treburi la fel de bune ca alea pentru care „Moog" şi „Mitsubishi" îţi iau şi pielea de pe tine! Avem nevoie de puştii ăştia talentaţi pe contracte de probă, şi în mod sigur n-avem nevoie de o plagă de mici genii pubere, care să facă videodiscuri la fel de bune ca ale noastre, doar pentru a suta parte din cost. Mai bine punem sub control tehnologia asta, înainte să devină prea democratică şi, mai ales, fără profit!

Şi cînd contractul de cinci ani al lui Bobby se termină, deja avea un apartament luxos în Franklin, mai avea de plătit doar 4 ani din cei şapte pentru un Cadillac Samurai, gust pentru high-life-ul Hollywood-ului, care-i depăşea cu mult năzuinţele, iar acum avea oferta unui contract de angajare pe cinci ani.

Aşa că, ce dacă idioţii de sus îi dădeau proiecte visate de cinicii marketingului şi i se spunea să le transforme în înregistrări video pentru discuri care şi-n ochii lor erau reclame ieftine! Ce dacă nu primise niciodată o părticică din drepturi? Ce dacă era un mercenar al muzicii?

Cine nu era? Pe atunci, ori munceai pentru una din filialele lor mai mici, ori îţi dezvoltai gustul pentru mîncarea săracilor.

Dacă undeva în adîncul inimii (pe care îşi spunea mereu că n-o are), Bobby avea o dorinţă arzătoare de a-şi continua propriile impulsuri creatoare în loc să facă fleacuri la indicaţiile idioţilor de sus, ei bine iată-l acum în studioul 4, cu un mandat de la însuşi Billy Beldock, şi cu un rocker adevărat, ca producător.

Bobby, desigur, ştia totul despre Glorianna O'Toole, Mama Nebună a Rock and Roll-ului; cine din industrie nu ştia? Ea îi cunoscuse pe toţi cei care însemnaseră ceva în fabuloasa Epocă de Aur a Sexului, Drogului şi Rock-ului, şi în zilele acelea era faimoasă, bătîndu-şi joc de toţi, inclusiv de idioţii de sus, faţă de care afişa un dispreţ făţiş, chestie care totuşi le plăcea. Frecventa cele mai fastuoase petreceri, şi numai contactul cu ea însemna o treaptă în plus în viaţa socială, mai ales dacă te plăcea. Şi de cînd Beldock îi spusese clar că este desemnată producătoare, nu va mai fi o fată mesager – ducînd de colo-colo proiectele idioţilor de sus.

Bobby verifică şi reverifică echipamentul, nerăbdător să apară Glorianna, ca să poată începe. Nu se mai simţise aşa într-o luni dimineaţă de pe vremea cînd abia începuse lucrul la „Uzină". Atunci, ca şi acum, se aruncase cu mare bucurie în aventura rock-ului. Atunci, ca şi acum, făcuse practic un pas enorm în ceea ce priveşte echipamentul.

Doamne, cu aceste minuni putea face aproape orice! Patru deck-uri şi un mixer cu capacităţi infinite de înregistrare. Un macrobyte de memorie BAM care-i dădea posibilităţile infinite de editare şi procesare. O paletă infinită de culori care putea varia nuanţele angstrom cu angstrom, iar intensitatea luminoasă foton cu foton. Acces direct prin MODEM la orice imagine de arhivă din Statele Unite, programe de animaţie pe module ROM ultimul răcnet. Control al imaginii microsenzitive prin joyglove. Zece sequencere de imagine independente per pistă, cu posibilităţi infinite de dublaje. Sincronizare automată a buzelor.

Dacă eu nu pot sintetiza un star rock AP de aur cu această sculă, îşi spuse Bobby, atunci nici unul de la Pentagon n-o mai face!

Apoi auzi afară paşii unei femei şi emoţia îi crescu un pic.

– Bună, Bobby!

O fată durdulie, într-un tricou larg, galben-argintiu, cu emblema „Muzik, Inc." şi pantaloni de velur bleu-electric care-i făceau fundul enorm, intră în cameră şi se uită la el fericită. Părul ei, blond spre alb, era buclat într-o ciudată coafură afro presărată cu vîrtejuri negre, iar erupţia de coşuri nu era ascunsă îndeajuns de machiajul gros, nuanţă bronz.

Era Sally Genaro, cîntăreaţa VoxBox desemnată proiectului şi văzînd-o, Bobby îşi aminti brusc de ce numele ei îi suna familiar. Lucrase cu ea demult la „Drumul pierdut spre cer", un disc al lui Long Jim, propus pentru aur. Fusese cu adevărat maestră, una dintre cele mai bune artiste VoxBox cu care lucrase vreodată, şi era silit să recunoască faptul că Beldock făcuse o alegere bună. Din punct de vedere muzical, ştia că va fi mulţumit.

Cu toate acestea simţi un gol în stomac.

Sally din Valley nu se ferise să-i arate că îl găsea „drăguţ", „vrăjitor" şi chiar „lasciv", şi nu se sfiise în a da peste el tot timpul, apropindu-şi faţa de a lui, ostentativ, pentru a „discuta" materialul, invitîndu-l în apartamentul ei pentru consultări în afara programului şi frecîndu-şi de el, în mod constant, sînii mari, aşa, ca „din întîmplare"...

Şi în tot acest timp avea chiar pe vîrful nasului un coş enorm, inflamat. Puah! Amintirea lui încă îi făcea pielea de găină.

Scăpase de ea, păstrîndu-se numai în cadrul strict profesional, refuzînd hotărît să recunoască faptul că ştia exact ce e în mintea ei, fără a ţine seama de avansurile ei zgomotoase, fiind rece, preocupat numai de business, gîndindu-se că dacă i-ar fi spus s-o lase moartă ar fi ratat înregistrările şi ar fi prelungit agonia. El îşi făcuse treaba lui, ea pe-a ei, reuşind rapid „Drumul pierdut", într-o săptămînă, după care suspinase uşurat, ştiind că s-a terminat, şi că niciodată nu va mai sta în studio cu „Acneea".

Şi acum iat-o, iar el trebuia s-o ia din nou de la capăt, şi încă în cel mai

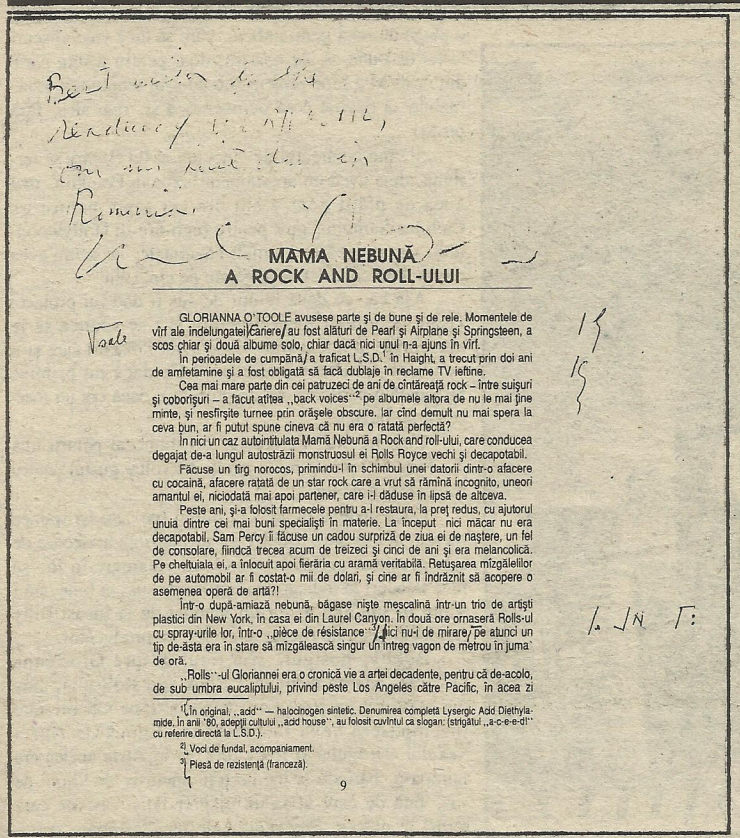

MAMA NEBUNĂ A ROCK AND ROLL-ULUI

GLORIANNA O'TOOLE avusese parte şi de bune şi de rele. Momentele de vîrf ale îndelungatei cariere au fost alături de Pearl şi Airplane şi Springsteen, a scos chiar şi două albume solo, chiar dacă nici unul n-a ajuns în vîrf.

În perioadele de cumpănă a traficat L.S.D.[1] în Haight, a trecut prin doi ani de amfetamine şi a fost obligată să facă dublaje în reclame TV ieftine.

Cea mai mare parte din cei patruzeci de ani de cîntăreaţă rock – între suişuri şi coboruşuri – a făcut atîtea „back voices"[2] pe albumele altora de nu le mai ţine minte, şi nesfîrşite turnee prin oraşele obscure, iar cînd demult nu mai spera la ceva bun, ar fi putut spune cineva că nu era o ratată perfectă?

În nici un caz autointitulata Mamă Nebună a Rock and roll-ului, care conducea degajat de-a lungul autostrăzii monstruosul ei Rolls Royce vechi şi decapotabil.

Făcuse un tîrg norocos, primindu-l în schimbul unei datorii dintr-o afacere cu cocaină, afacere ratată de un star rock care a vrut să rămînă incognito, uneori amantul ei, niciodată mai apoi partener, care i-l dăduse în lipsă de altceva.

Peste ani, şi-a folosit farmecele pentru a-l restaura, la preţ redus, cu ajutorul unuia dintre cei mai buni specialişti în materie. La început nici măcar nu era decapotabil. Sam Percy îi făcuse un cadou surpriză de ziua ei de naştere, un fel de consolare, fiindcă trecea acum de treizeci şi cinci de ani şi era melancolică. Pe cheltuiala ei, a înlocuit apoi fierăria cu aramă veritabilă. Retuşarea mîzgăleliilor de pe automobil ar fi costat-o mii de dolari, şi cine ar fi îndrăznit să acopere o asemenea operă de artă?!

Într-o după-amiază nebună, băgase nişte mescalină într-un trio de artişti plastici din New York, în casa ei din Laurel Canyon. În două ore ornaseră Rolls-ul cu spray-urile lor, într-o „pièce de résistance"[3]. Nici nu-i de mirare că pe atunci un tip de-ăsta era în stare să mîzgălească singur un întreg vagon de metrou în juma' de oră.

„Rolls"-ul Gloriannei era o cronică vie a artei decadente, pentru că de-acolo, de sub umbra eucaliptului, privind peste Los Angeles către Pacific, în acea zi

[1] În original; „acid" — halocinogen sintetic. Denumirea completă Lysergic Acid Diethylamide. În anii '80, adepţii cultului „acid house", au folosit cuvîntul ca slogan: (strigătul „a-c-e-e-d!" cu referire directă la L.S.D.).

[2] Voci de fundal, acompaniament.

[3] Piesă de rezistenţă (franceză).

important moment al carierei sale.

„Ei bine, dacă am scos-o o dată la capăt, pot s-o fac şi acum, îşi spuse Bobby. Numai că acum miza e prea mare. NU POT s-o las să ajungă la mine. Poate şi-a găsit un prieten. Poate a uitat totul".

– Bună, Sally – spuse el indiferent – cred că vom lucra împreună la chestia asta.

– Fireşte! răspunse Sally dornică gîngurind pe un ton uşor nazal, pe care-l credea probabil sexy. Ne-am simţit minunat muncind împreună la „Drumul pierdut", ţii minte?

Bobby se forţă să zîmbească curtenitor.

– Cum aş putea să uit vreodată? spuse sec, evitînd orice inflexiune ironică...

– Bag seamă că voi doi vă cunoaşteţi!

Glorianna O'Toole intrase pe uşa deschisă, o bătrînică încă robustă, într-un costum larg de flanelă albă subţire, vopsită în roşu neon, verde şi galben, şi încinsă cu un cordon lat din mătase neagră. Părul cîndva negru, lung şi cărunt cădea în valuri îngrijite peste umeri. Faţa bronzată, uşor ridată, ca un vechi pergament fin, era nemachiată, deşi uşor rujată într-o subtilă nuanţă roşu-argintiu, cu sprîncenele negre, deasupra unor ochi adînci, deveniţi parcă mai dramatici prin fardul întunecat de pe pleoape, încadraţi de ochelari metalici.

La o femeie mult mai tînără Bobby ar fi găsit efectul sexy, deşi trebuia să recunoască faptul că pentru o doamnă în vîrstă, Glorianna O Toole avea încă o înfăţişare atrăgătoare. Cu riduri şi păr cărunt sau nu , era greu să ţi-o închipui ca pe o bunică.

– Am lucrat la „Drumul"! zise Sally luminoasă. Împreună am făcut înregistrări minunate. Îşi înclină subtil corpul în direcţia lui Bobby. A fost ceva ca.. de farmacie.

Glorianna O'Toole se uită la Acnee, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

Apoi îl privi la fel şi pe Bobby, şi ridică spre el o sprînceană, complice.

„În nici un caz!" îi transmise indignat Bobby, telepatic.

– Ai ceva proiecte pentru noi? zise hotărît să ducă discuţia pe un ton neutru, spre un subiect strict profesional.

Glorianna se aşeză pe cel mai apropiat scaun dintre cele răspîndite prin studio şi scoase un teanc gros de tipărituri dintr-o geantă de piele de şarpe. Bobby aşteptă pînă cînd Sally îşi trase un scaun şi se aşeză în stînga ei, înainte ca el să-şi pună scaunul în dreapta Glorianei, aşezîndu-se, discret, cît mai la distanţă de Sally.

– Adică astea? zise Glorianna, fluturînd hîrtiile pe sub nasul lor. Nenorocirile astea demografice de la Departamentul de marketing? Schiţele astea penibile date de idioţii ăia?

Zîmbi dulce.

– Dă-le-n mă-sa! spuse la fel de dulce, azvîrlind proiectele peste umăr, grămadă pe podea.

Bobby se holbă la ea aiurit.

- Nici măcar nu vrei să CITESC profilurile psihice sau planurile demografice?

Visase la o asemenea clipă de şapte ani, iar acum, cînd sosise, se simţea dintr-o dată pierdut. Cum crezi că pot să-ncep fără astea?

Glorianna O'Toole ridică ochii în tavan, într-un gest teatral.

– Mi se rupe mormăi ea. Uite ce e – zise, privindu-l exasperată – dacă idioţii de sus ar avea habar despre cum se face un adevărat star rock, ar mai plăti ei o nebună bătrînă ca mine s-o facă pe „Svengali" cu doi puşti?

– Adică, despre cîntece? întrebă Sally din Valley.

– Eşti cîntăreaţă pe VoxBox, nu-i aşa? zise Glorianna O'Toole, arătînd către VoxBox-ul din încăpere. Eşti în stare să faci gunoiul ăla să cînte ca o orchestră simfonică de rock, să cînte precum Corul Mormonilor?

– Ei bine, da... scînci Acneea jenată. Dar aş avea nevoie măcar de specimenul de voce şi de ceva versuri, eu fac doar MUZICA. Cineva trebuie să-mi dea, ştiţi cuvintele şi parametri...

Glorianna O'Toole sări în picioare şi se-nvîrti în faţa lor în cercuri mici, agitînd un deget către ei pe măsură ce vorbea, ca un profesor neînduplecat pedepsind doi elevi nepregătiţi. Dar nici un profesor pe care-l avusese Bobby nu făcea un asemenea tărăboi.

– Nenorociri demografice! Profiluri psihice! Specimene de voci! Parametri! Parc-aţi fi refugiaţi din Silicon Cyti, nu rockeri! Să spunem lucrurilor pe nume, puştime, nu sînteţi aici să faceţi maculatură după proiectele de la „Muzik", nu munciţi pentru idioţii de sus, acum munciţi pentru mine, iar eu sînt aici să vă spun că trebuie să dovediţi lumii că, pe lîngă căcatul ăla de magii, maşinării, vrăjitorii, voi, două mici genii, puteţi face şi rock adevărat!

Mînia Glorianei slăbi iute.

– Uite ce-aţi făcut – zise ea cu un oftat melancolic. M-aţi făcut să urlu şi să delirez ca un fascist! Haideţi, haideţi – spuse apoi, împingîndu-i spre echipamentul lor, ca pe nişte puişori neascultători. Pe cai şi daţi-i drumul, hai să văd ceva improvizat, la nimereală! Tot ce vă cer este să ne simţim bine. E doar „rock and roll"!

Sally Genaro conectă VoxBox-ul, cu un gol în stomac pe care gogoaşa cu jeleu din care ronţăia nu reuşea să-l umple. Glorianna O'Toole stătea pe un scaun înalt în spatele ei, pentru a vedea mai bine peste umărul lui Sally, făcînd-o să se simtă mai crispată decît era.

Cele mai bune urări cititorilor Jurnalului S.F. în prima mea zi în România .

Trecuse o săptămînă de cînd începuse „Proiectul Superstar" şi avea sentimentul clar că nu va ieşi nimic.

Într-un fel, aceste înregistrări semănau cu zilele de demult, cu „Razor Dogs" în garajul lui Cliff Jones, repetînd împreună să scoată un cîntec nou, sau chiar două, pentru spectacolul de week-end.

Dar „Razor Dogs", deşi ciudaţi, erau cel puţin o *trupă*. Cliff scria marea majoritate a textelor şi cînta toate cîntecele ca solist vocal, aşa că nu se punea problema să scoţi voci prin „analog input" sau specimene şi să încerci să le potriveşti la vreo AP nenorocită pe un ecran de orgă de imagini.

„Razor Dogs" nici măcar n-aveau organist de imagine. Imaginea lui Cliff era emblema trupei, şi făcuse totul prin el însuşi. Un costum argintiu strîns pe corp, cu picioare păroase de animal şi o coadă stufoasă lungă. Craniul ras era vopsit negru, iar creasta păroasă lăsată pe mijlocul capului era pictată bleu-oţel şi dată cu fixativ înaintea fiecărui spectacol, arătînd ca o lamă de cuţit. De obicei cînta cu o proteză de colţi de plastic, care dădea să-i cadă din gură de fiecare dată cînd urla de-adevăratelea.

Singurele intervenţii de procesare pe care le făcea Sally erau un număr limitat de efecte speciale, în principal urletul lupilor însetaţi de sînge şi hîrîitul roboţilor înghiţitori de metal dur, care erau amprenta lui „Razor Dogs".

„Razor Dogs" putea fi o soluţie pentru ea, deşi Cliff şi Karl o tratau ca pe o fiinţă umană numai cînd voiau să le sugă pula, aşa că nu s-a gîndit de două ori, cînd „Muzik, Inc." i-a oferit un contract fără ei; dar cel puţin ei fuseseră o *trupă* în care Sally îşi avea locul ei.

Şi, într-un fel, lucrul la „Uzină" nu era chiar atît de diferit de cîntatul cu „Razor Dogs", exceptînd faptul că nu trebuia, din fericire, să cînte în faţa publicului, pe viu.

Lui Sally îi plăcea să lucreze la VoxBox, dar urîse întotdeauna concertele pe viu, ascunsă în spatele VoxBox-ului ei, în timp ce Cliff şi Karl dansau în lumina spotului, asta în eventualitatea că barul în care cîntau avea aşa ceva, care să şi funcţioneze. N-ar fi pus spotul pe ea nici măcar pentru cele cîteva măsuri cînd făcea corul pe vocoder, şi asta era una dintre miile de nedreptăţi pe care i le făceau băieţi, dar niciodată n-a îndrăznit să se plîngă.

Aşa încît, oricît ar părea de ciudat, lui Sally îi PLĂCEA slujba ca maestră VoxBox la „Uzina de Muzică". Producătorii îi dădeau versuri de la mercenari, specimene de voci, formule ritmice, parametri stilistici şi uneori chiar linii melodice de la departamentul de cercetări, şi tot ce avea de făcut era să le transforme în cîntece, cîte o pistă pe rînd. De multe ori avea cîte o înregistrare pe viu a unui cîntăreţ real, şi cînd făcea voci din scîrţîituri se iveau aceşti adevăraţi oameni de ştiinţă care-i spuneau ce vor, în funcţie de parametrii vocali ai cîntăreţului.

Uneori, cînd lucra cu vreo doamnă sexy cu o voce ca a unui operator de telefon, cu o totală neîndemînare de a ţine tonul sau măcar să urmărească măsura, Sally ar fi dorit să sară acolo şi să-i ia locul.

De fapt, dacă orice voce era un „input" neutru pentru circuitele vocoderului, atunci de ce n-ar fi fost bună şi a ei? Ce dacă vocea ei vulgară era dură şi piţigăiată? Putea cînta o linie de bază în microfon, ca oricare dintre frumoasele cretine pe care ei le foloseau drept co-

pertă de disc, şi o dată pusă în „analog input", o putea transforma în orice voiau. Putea s-o filtreze, s-o amplifice, să-i dea înalte sau joase, s-o multiplice, s-o atenueze, s-o asculte, să adauge terţe, s-o sincronizeze cu solo-uri instrumentale, iar pe partea cealaltă a VoxBox-ului ieşea cîntecul unui înger sau al unui demon electric, perfect şi ca măsură, şi ca intensitate.

Şi de fapt o lăsaseră să facă aşa pe două discuri AP; Lady Leather şi Velvet Cat folosiseră parametri vocali daţi de cei de la cercetări, dar vocea vulgară „input" era a lui Sally. Fireşte că nimeni nu voia să folosească corpul ei măcar pentru o încercare de înregistrare video! Los Angeles-ul era plin de tipe seducătoare care-şi puteau clătina Ţîţele şi Cururile mult mai bine decît ea, şi, nu mai e nevoie s-o spunem, aveau şi ce mişca! Iată de ce prefera lucrul cu Lady Leather şi Velvet Cat decît cu procesarea pe viu. Sally era de acord ca A.P. să înlocuiască stelele rock. Dacă EA nu putea fi o adevărată stea rock, atunci de ce să fie altcineva?

Aşa încît a fost cu adevărat fericită cînd au angajat-o în „Proiectul Superstar", mai întîi pentru că voia ca ideea să izbîndească, apoi pentru că se pricepea la procesare şi, nu în ultimul rînd, pentru că era implicat şi Bobby Rubin în proiect. Fireşte, Bobby nu avea un corp perfect, cu umerii aduşi, costeliv, cu nasul prea mare, părul ca un smoc negru, dar se îmbrăca bine, avea ochii mari căprui, un zîmbet atrăgător...

Fusese o chestie lucrul cu el la „Drumul...", era ca şi cum ar fi inspirat-o, i-ar fi dat suflet, dar nu mai mult de-atît, din păcate... De fiecare dată cînd îl invitase la ea, Bobby se scuzase şi de cîte ori încercase să-i transmită ceva prin limbajul trupului, el fusese prea ruşinat să-i răspundă. Asta o şi emoţionase; înţelegea că băiatul ăsta nu era chiar un seducător; se vedea cît de excitat era, prefăcîndu-se că ignoră fiorii sexuali, probabil îi era teamă că nu e prea priceput, dar dacă vreodată ar fi reuşit să-i sugă pula, aşa cum se perfecţionase ea în parcuri sau pe pernele maşinilor în Valley, atunci ar fi pus stăpînire pe el.

Dar vai, terminaseră lucrul la „Drumul..." înainte să calculeze cum să-i învingă timiditatea, dar „Proiectul Superstar" suna ca ceva care o să dureze mai mult de o săptămînă, şi în mod sigur va ajunge să-i bage mîna în pantaloni în timpul lucrului.

Sau cel puţin aşa credea cînd începuseră treaba luna trecută.

Dar cum aceste întîlniri în studio nu reuşiseră încă să declanşeze acea secretă alchimie muzicală, tot astfel nu apărea nici o alchimie intimă între ea şi Bobby Rubin. De fiecare dată cînd Sally încerca să fie măcar PRIETENOASĂ, el se retrăgea între sculele lui sau făcea vreun comentariu stupid pentru a-şi masca stînjeneala.

Sally îşi trecu mîinile la întîmplare peste keyboard-ul ei principal. O temă pe chitară electrică răsună în difuzoare. „Bomb ba-pa-dupa-ba-ddom-pam-bom" – cîntă în microfonul ei, băgînd tema în memoria RAM. Oscilă între subsonice şi supersonice. O transformă într-un bass puternic cu un cip standard ROM. O multiplică într-un cor, apoi adăugă o voce de femeie cîntînd tema, într-un contralto puternic. Stocă tema chitarei, tobele, tamburina bass, chitara armonie şi orga, apoi cîntă pe keyboard cîteva măsuri rezultate din suprapuneri.

– Minunat, spuse Bobby sec. Corul Tabernacolului lui Bo Diddley alături de „Fantoma de la Operă".

– Bobby! mîrîi Sally. Încercam doar sculele.

De lîngă instalaţia orgii de imagini, Bobby o privi blînd.

– Hai, nu zău! zise, adresîndu-i un zîmbet afectat, sexy. Doamne, tocmai credeam că, în sfîrşit, ne iese ceva. Am şi făcut, între timp, o înregistrare vizuală. Vrei să vezi?

Fără să mai aştepte răspunsul, roti unul dintre monitoare spre ea şi declanşă comanda de playback. Mai mulţi Bo Diddley dansau pe scena unui teatru de operă, în timp ce Lady Leather, cu o jupă de balerină, se balansa pe un lujer de viţă, după care începu să plutească desupra publicului în haine de seară.

– Oh, Bobby! strigă Sally, cu un fel de chicoteală şi un suspin de exasperare.

– Staţi o clipă, copii! spuse Glorianna O'Toole de pe scaunul din spatele lor. Poate iese ceva de-aici.

Norman Spinrad răsfoind cel mai bun săptămînal de S.F, din Europa .

Ochii lui Bobby îi întîlniră pe ai lui Sally într-unul din rarele momente de contact direct.

– Sally, şterge solista, pune-i vocea masculului negru, taie multiplicarea, urcă o juma' de octavă, şi dă-mi s-ascult lent şi uşor, numai cu sax şi pian.

– Vorbiţi serios?

– Acultaţi-mă – spuse Glorianna. Cred că mi-a amintit de cineva cunoscut.

N-ajungem la nici un rezultat cu cîntece sau imagini, aşa că mai bine ne-am concentra pe o voce...

Sally ridică din umeri şi schimbă parametri. Poate că Mama Nebună avea un pont. De fapt, toţi trei se cam învîrtiseră în cerc. Fără versuri sau o voce de solist pe care să lucreze, tot ceea ce fusese în stare să facă Sally erau aranjamente complicate de tonuri întîmplătoare care-i treceau prin cap, iar fără cîntece sau măcar specimene de voci, toate vocile pe care le încerca păreau a imita cîntăreţi cunoscuţi; fără muzică, specimene vocale sau măcar o voce pe care să lucreze, înregistrările video ale lui Bobby erau nişte prostii video.

Şi cu toate că Sally ŞTIA că mercenarii şi departamentul de crecetări aveau pentru ea grămezi de versuri şi specimene, Glorianna O'Toole le ţinea pe toate în geanta din piele de şarpe, refuzînd pînă şi ea să le consulte, atîta timp cît nu „înregistrează ceva din suflet". Sally porni un playback „Bomp-ba-pa-dupa-ba-doom-pam-bom", un ton baritonal de pian şi un sax siropos.

– Cam prea simplu...

– Mda – încuviinţă Sally şi modifică puţin înregistrarea vocală, băgînd subtonuri de supradublare chiar în spatele notelor înalte, dublîndu-le cu supraacute simulate, la limita suportabilului.

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-boom-pam-bom". Vocea era acum mai puternică, deşi uşor stridentă, oarecum dementă. Aproape sexy. Glorianna sări de pe scaun şi veni mai aproape în spatele lor.

– Poate mai nazal, nu?... îi sugeră lui Sally. Bobby, dă-mi repede ceva vizual!

– De pildă ce?

– Un stop-cadru vechi din banca de date, primul care-ţi vine în minte.

Bobby ridică din umeri şi scoase pe cele patru ecrane o fotografie a lui Albert Einstein.

– Magie curată – spuse Sally, rîzînd uşor.

– Sincronizează buzele lui Albert cu vocea şi hai să vedem dacă-l putem învăţa pe bătrînul boşorog să mişte – insistă Glorianna.

Bobby încărcă un program de sincronizare într-o mufă de ieşire a VoxBox-ului ei, astfel încît programul să urmărească înregistrarea vocală făcută de ea. Se gîndi la ceea ce ar fi vrut CU ADEVĂRAT să conecteze Bobby în VoxBox-ul ei...

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-dum-pam-bom" cînta Albert Einstein. Sally chicoti:

– Dă-i un corp superb, Bobby!

Bobby scoase o imagine de culturist şi o puse sub capul cu păr alb al lui Einstein.

– Luaţi-o în serios puştime, pînă la urmă ne iese ceva de-aici! spuse Glorianna O'Toole, uitîndu-se intens la ecran.

– Înnegriţi-i părul. Daţi-i ceva omenesc. Îmbrăcaţi-l într-un halat de laborator, strîns pe corp.

Peruca alb-gri a lui Einstein deveni neagră, ca aura unui star rock al anilor '60, un fel de Jim Morrison în halat, cu ochi mari, trişti, vii, dar cu faţa îmbătrînită a sfîntului înţelept al atomului.

– Hei – mormăi Bobby pentru sine, privind ecranul principal şi lovind nebuneşte în keyboard-ul lui, ca şi cum ar fi fost singur în cameră.

Ridurile lui Einstein dispărură, gîtul i se lungi, sprîncenele stufoase deveniră negre şi bine pronunţate. Claia de păr negru arunca reflexe roşietice. Numai nasul şi ochii săi calzi, privind drept spre tine, rămaseră la fel, în timp ce Bobby Rubin dădea buzelor, ca un ecou vizual, forma propriului său zîmbet. Bobby îi adresă lui Sally exact acelaşi zîmbet ca cel de pe ecran, privind-o ţintă.

– Ce spune mediatoarea demografică? Oare îi place asta lui Sally din Valley?

– Nu-mi mai spune aşa, Bobby – se răsti Sally.

Ura să-l audă pe Bobby spunîndu-i astfel, el nu ştia că asta o ducea cu gîndul înapoi la pubertatea ei cumplită din Valea San Fernando, la fata grasă şi acneică.

Tatăl ei cumpărase ieftin o casă cu teren în Pacoima, în rate relativ mici prin anii '70, cînd ca tehnician aerospaţial se mai putea cîştiga un ban, astfel încît familia să nu fie azvîrlită în stradă, în momentul cînd a fost nevoit să se anga-

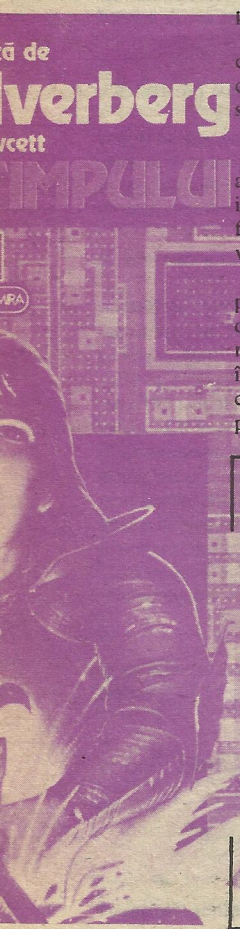

ANTOLOGIA POARTA TIMPULUI, Ed. NEMIRA, *238* PAGINI, *750* LEI

jeze ca simplu instalator de cabluri.

În timp ce colegii ei veneau la şcoală cu maşinile proprii sau măcar cu un scuter, Sally era obligată să vină cu autobuzul, şi pe cînd fetele blonde se plimbau pe plajă cu prietenii lor, ea mergea la cumpărături ieftine, cu şoldurile ei ca de raţă, copleşită de o lume de bunătăţi pe care nu şi le-ar fi putut permite. Sally din Valley era exact cum nu trebuie să fie o fată din California – săracă, activă, grasă, ducînd o continuă bătălie împotriva acneei.

– TE ROG, nu-mi mai spune aşa, Bobby – spuse ea cu un ton plîngăcios, simţind c-a fost prea dură, şi că poate, asta era întrebarea pe care ea aşteptase atît s-o audă, iar tot ceea ce fusese în stare să facă a fost să-l repeadă.

Ceea ce-i făcuse lui Einstein o tulburase, şi asta pentru că Bobby îi dăduse propriul lui zîmbet, şi, cum s-ar zice, în spatele acelui surîs batjocoritor se ascunde un tip sensibil, privindu-te aşa cum numai el ştie să privească.

– Lasă-mă să-ncerc să-i dau ceva după care să danseze – spuse Sally, revenindu-şi din stînjeneală, înapoi în lumea VoxBox-ului, unicul ei iubit din plastic, care, încă din acele prime clipe magice de la petrecerea cretină de la Timmy Knight, îi dezvăluise „rătuştei celei urîte", visul ei tainic de regină a rock-ului.

Timmy era cîntăreţ pe VoxBox într-o trupă căcăcioasă din liceu, şi Vox-ul lui era un model simplu, de duzină, şi Sally, ignorată, ca de obicei, de băieţi, se trezi jucîndu-se pe instrument. Ceva mai tîrziu îşi dădu seama că a cîntat pentru nişte spectatori improvizaţi, plăcut surprinşi. Tîrziu de tot, cînd trupa era băgată adînc în petrecere, au lăsat-o şi pe ea să cînte o piesă.

Cînd s-a terminat petrecerea, ştia că trebuie neapărat să aibă un VoxBox numai al ei.

Ceea ce a trebuit să facă pentru a obţine banii a fost şi degradant, şi amuzant, pentru o fată grasă, frustrată, care nu rămăsese virgină numai c-aşa a vrut ea. Luă obiceiul de a merge la agăţat, departe de casă şi întrucît nu făcea mare ispravă cu aspectul ei fizic, deveni expertă în felaţii.

Şi în timp ce sugea toate acele sexuri anonime, pentru doar cîţiva dolari, se simţea ieftină şi murdară, dar îi plăcea faptul că era dorită şi pură în acelaşi timp – redusă fiind la un obiect sexual ieftin, pe de o parte, făcînd-o, totuşi pentru o cauză nobilă, pe de altă parte.

Ciudat lucru, simţea şi acum un fior ca atunci, privind visătoare la imaginea de pe ecran, la creatura carismatică cu ochi trişti de sfînt, cu zîmbetul lui Bobby, lăsîndu-şi degetele să vorbească pentru ceea ce simţea între picioare. Înainte de a-şi da seama ce face, scoase deja cîteva înregistrări instrumentale multiple.

O temă tînguitoare, distorsionată, cu o reacţie stridentă pe chitară, ca un mascul excitat cerşind dragoste, apoi o temă limpede, generată de un enorm clopot de biserică, ridicînd-o apoi cu o octavă, dîndu-i un vibrato, astfel încît să sune ca un corn.

Cîntă cîteva măsuri lente dintr-o vechitură de cîntec, care păreau cumva potrivite, în microfonul ei de intrare, apoi le sincroniză cu tema instrumentală, le trecu prin programul de voci, şi în final reluă totul prin ieşirea keyboard-ului:

Sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,

Sîntem fraţi şi surori, sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,

Ne vom întîlni iar aici –

cîntă o voce baritonală de mascul excitat, în timp ce tema intrumentală suna ca o dorinţă pură de copil.

– Perfect! decretă Glorianna O'Toole. Acum să-l vedem pe Albert cîntînd şi dansînd.

– Stai o clipă, am şi eu ceva idei, lasă-mă să bag fundalul şi încă ceva pe ici-colo, să-i dau ceva bobină... chicoti Bobby, rotind monitorul lui Sally, astfel ca ea să nu poată vedea ce face, şi lucrînd ca un apucat pe keyboard, un minut sau două. O.K. – spuse el în sfîrşit, băgîndu-şi dreapta într-o „Joyglove" şi lăsînd-o pe Sally să vadă iar monitorul – şi un, şi doi, şi trei...

Sally derulă mixajul anterior, sincronizîndu-l pe cîntecul ei de dragoste, în timp ce Bobby reduse figura pe ecran, prin „Joyglove".

Tînărul în halat de laborator, cu ochii lui Einstein şi cu zîmbetul superior al lui Bobby, avea acum caricatura ridicolă a unei bobine aşezate ciudat peste coama de păr negru strălucitor, cu dungi roşii, ca o cască de la un scaun electric demodat, împodobită cu o mulţime de fire din care ieşeau scîntei. Bobby pusese ca fundal un stop cadru colorizat din „Mireasa lui Frankenstein"; un cordon de alimentare lung venea de la chestia de pe capul figurii din ecran la instalaţia savantului nebun, pe masa căruia zăcea un trup de femeie, legat cu benzi metalice, conectate la maşinăria ce arunca fulgere.

Sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite...

Tînărul savant nebun făcu o mişcare gen Elvis, împingîndu-şi bazinul spre fata de pe masă, în timp ce din maşinărie scînteile ţîşneau şi sfîrîiau în jurul plasei metalice din părul lui.

Sîntem fraţi şi surori...

Fata de pe masă se convulsiona spasmodic, în ritmul muzicii, şi aura scînteietoare din jurul capului tînărului Einstein fulgera şi lumina o dată cu sunetele înalte şi tînguitoare ale chitarei.

Sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite...

Tînărul Einstein dansa aplecat peste iubita sa electrificată, şi o îmbrăţişa într-o explozie de fulgere şi scîntei, în timp ce ea sări brusc în picioare şi rămase în braţele lui cu ochii goi, pe ultima măsură...

Ne vom întîlni iar aici...

Bobby Rubin rise generos.

– Băga-mi-aş! exclamă Glorianna O'Toole.

Lui Sally îi ţiuiau urechile, buza de jos îi tremura şi simţea un val de căldură inundînd-o.

– Ce înseamnă ASTA? spuse cu un scîncet bosumflat.

Bobby ridică din umeri nevinovat.

– Ceva ce mi-a trecut mie prin cap. Care-i problema, Sally, fetele din Valley n-au *simţul umorului?*

– Dar prostănacii din New York nu ştiu nimic altceva decît să se masturbeze? – aruncă ea fără măcar să se gîndească, şi regretă imediat cînd îl văzu încruntîndu-se şi crispîndu-se.

– Mai pune-o o dată, iar voi doi lăsaţi-o moartă! zise Glorianna, păşind între ei şi privind ecranul.

– Aici e rock'n'roll clătină meditativ din cap cînd secvenţa porni iar. Sau în orice caz, varianta Disney... Cum îl botezi? îl întrebă pe Bobby.

Bobby dădu din cap a lehamite:

– Nu-i treaba mea!

– Willy-Cap-de-Sîrmă? sugeră Sally pe un ton serios, încercînd s-o dreagă.

– Nu prea ştii demografie, Sally! – zise Bobby pe un ton oarecum împăciuitor. Ăştia cu creierii arşi n-au bani să cumpere discuri. Amîndoi priviră la Glorianna O'Toole, care stătea între ei, uitîndu-se la stop-cadrul de pe ecran, cu o expresie stranie pe faţă, ca şi cum ar fi mîncat ceva ciudat şi nu putea spune dacă i-a plăcut sau nu.

– Nu vă uitaţi la mine! zise într-un tîrziu. O fi treaba mea să vă ajut să duceţi la bun sfîrşit prostia asta, dar în ceea ce mă priveşte rămîn la părerea mea: orice AP e la fel de rea ca cealaltă. Dar dacă aş fi unul din idioţii de sus, cred că aş fi şi eu de acord că bătrînul Albert are aici tot atîta forţă ca, să zicem, Mucho Muchaco sau Velvet Cat. Voi doi aţi mai lucrat mizerii de-astea şi înainte, ce ziceţi să-l arătăm celor de la marketing şi cercetare?

– Mie chiar îmi place vocea! recunoscu Sally oarecum în silă. Dac-aş avea nişte versuri bune, cred c-aş putea face o înregistrare ca lumea. Şi el e chiar drăguţ...

– Un savant nebun rock! rîse Bobby. E o tîmpenie, şi în cazul ăsta tîmpiţi sînt şi mercenarii, dar şi proştii care cumpără mizeria asta, nu-i aşa? Măcar avem ceva să le-arătăm idioţilor de sus; asta ca să ne justificăm salariile...

Glorianna dădu din cap mîhnită.

– Oameni buni, uitaţi-vă la noi – zise ea dispreţuitor. Cît spirit, cît entuziasm, ce atitudine minunată faţă de public!

– Mda, îi răspunse Bobby sec – atunci ce caută o Fată Bună ca tine într-un loc ca ăsta, Glorianna?

Glorianna îl privi ca o pisică bătrînă.

– Poate că îmi place murdăria – zise ea brusc.

– Şi poate că ai nevoie de bani, ca noi toţi – sugeră Bobby.

Faţa ridată a Gloriannei se destinse.

– Poate. Dar poate că la capătul acestor prostii e ceva pentru mine, ceva pe care voi sînteţi prea tineri ca să-l înţelegeţi.

– Încearcă-mă!

Glorianna O'Toole îi aruncă lui Bobby o privire din adîncurile ei cele mai intime, din ochii ei mari şi verzi, un rînjet provocator, încît dacă n-ar fi fost atît de bătrînă parcă i-ar fi spus:

„Poate o s-o fac!"

Ochii lui Bobby se măriră pentru o clipă, apoi imediat îşi schimbă privirea cu o expresie atît de stînjenită pe chip, încît Sally înţelese că şi el simţise ceva...

„Rahat" gîndi Sally. „Dezgustător! Cum poate să-şi închipuie baba asta că Bobby şi-ar putea dori vreodată s-o facă cu EA?" Desigur, amîndoi se gîndiseră la asta, numai că Glorianna se comportă, în clipa următoare ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, devenind imediat omul de afaceri, ridicînd telefonul şi întorcîndu-se la scaunul ei.

– Înregistrăm pe disc – le spuse. Iar eu o să-i spun lui Billy Beldock că avem, în sfîrşit ceva pentru mercenari şi pentru cercetări.

Cînd Sally îşi încărcă pista audio prin videorecorderul lui Bobby, ascultă iar cîntecul ei de dragoste transpus electronic, prin buzele lui zîmbitoare, pe care le pusese AP-ului de pe ecranul monitorului. Ochii calzi şi inteligenţi ai lui Einstein păreau să privească dornici în ochii ei, înfrumuseţîndu-i expresia feţei, cînd ţopăia ca un Mick Jagger întinerit în jurul mireseı cu creierii arşi. Privi peste umăr la Glorianna O'Toole, fragilă şi căruntă, şi ridată, într-un compleu uşor de mătase roşie larg, care îi ascundea trupul îmbătrînit, dar cu vibraţia elegantă a unei femei care ştiuse ce înseamnă să fii sexy şi frumoasă, uitîndu-se sigură la tine, cu ochii ei verzi, luminoşi. Ciudat, dar în clipa aceea ar fi vrut să schimbe locul cu Glorianna O'Toole, fără ezitare, numai pentru a cunoaşte amintirea de a fi fost frumoasa regină a rock and roll-ului care niciodată nu va fi sărmana Sally din Valley, cea grasă şi plină de coşuri. Trase cu coada ochiului la Bobby care privea spre ecranul monitorului cu o ciudată expresie copilărească, parcă sincronizată cu ceva din adîncul ei, şi pentru o clipă îi unea cu o emoţie de dincolo de poftele ei.

„Sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite..."

Pentru că aşa cum ea niciodată nu va fi o regină sexy a rock and roll-ului tot şi micul prostovan Bobby, în ciuda jignirilor pe care i le arunca, nu va fi niciodată seducătorul pe care-l crease pe ecran.

„Sîntem fraţi şi surori..."

„Oh, da, sîntem, Bobby Rubin" – gîndi ea. Eşti un alt răţoi singuratic, exact ca mine.

„Sîntem îndrăgostiţii zodiei nefericite..."

Dar dacă tu mi-ai da voie, ţi-aş arăta cum e să fii lebăda cea frumoasă!

„Ne vom întîlni iar aici..."

Fantoma din maşinărie

Una peste alta, chestia asta nu semăna deloc cu „acidul", gîndi Glorianna

O'Toole, ducîndu-se spre balustrada terasei şi privind la splendoarea familiară a şemineului.

Fusese o noapte ireală de Santa Ana, dincolo de timp şi de anotimp, cu Atmosfera încărcată de ioni, înmiresmată de eucalipt, de esenţele deşertului ce ajungeau pînă aici şi de căldura unei veşnice nopţi de vară din California de Sud. Vîntul bătea prin copacii din jurul casei, şoptea prin canioanele sălbatice şi peste peisajul electric nesfîrşit al Los Angeles-ului, undeva jos, împrăştiind ceaţa din aer, astfel încît puteai vedea cu limpezime pînă la capătul întunecat al canalului, pînă spre luminile risipite ale Catalinei.

În sud, spre San Diego, baja, Lumea a Treia, Los Angeles-ul strălucea spre orizont, de-a lungul Pacificului, iar spre nord, amoeba electrică se prelingea în fiecare colţişor şi spărtură, între Santa Monica şi mare, înainte ca linia coastei să se încline spre vest, munţii îi veneau parcă în întîmpinare, iar oraşul Omului croia drum sălbăticiei splendide a drumului de coastă dintre ele.

Nu era prima dată cînd Glorianna stătea acolo drogată şi se întreba dacă oraşul se ridica în strălucirea sa triumfală din mijlocul peisajului întunecat al naturii sau doar se prăbuşca încet, înapoi, în faldurile negre ale dezastrului final.

În anii '60, cînd totul era tînăr şi timpurile arzătoare, iar Beach Boys (15) erau pe primele locuri în topuri cu „Good Vibrations", şi la San Francisco ajungeai cu flori în păr, (16) purtai o pălărie superbă, fantezia avea aripi, oh, chiar şi corabia de cristal a rock-ului părea destinată să devină culmea creaţiei.

Mai tîrziu, în anii '70, sub o stea nenorocoasă, cu nimic altceva de făcut pentru o fată sărmană decît să cînte într-o trupă rock, existenţa era deja problematică iar o dată cu exacerbarea fascistă a anilor '80, Glorianna îşi dorea să sosească Marele Cutremur care să înece Los Angeles-ul, nelăsînd nimic la sud de bulevardul Sunset, decît o versiune sud-californiană a Golfului San Francisco.

Acum însă, cu vocea terminată şi cu corpul ţinut numai cu stimulente metabolice, cu economia ţării la pămînt, şi cu „Muzik, Inc." care lobotomizase de mult rock and roll-ul, şi cu rahatul ăsta de oraş unde n-aveai loc de-ntors, cu ameninţarea clară a puşcăriei şi cu sfîrşitul vieţii mult mai aproape decît amintirea zilelor ei de glorie, Glorianna se simţea prea aproape de întuneric ca să-şi permită luxul de a dori moartea luminilor la care privea.

Aşa şi acum, privind spre frenezia electrică a peisajului de noapte al oraşului, cu chestia asta pe cap, făcîndu-i dracu' ştie ce creierului, şi făcînd-o să vadă mult mai multe lucruri decît îşi putea imagina ea, nu văzu nici oraşul celest ridicat dintre stînci, din ţărmul trecutului, şi nici luminile visului ucis, prăbuşindu-se inevitabil înapoi, în oceanul nemilos al morţii.

În schimb părea că stă în centrul scenei, în faţa unui public imens de ochi nevăzuţi aşezat undeva, acolo, în tribunele unui amfiteatru natural, dincolo de lumini, aşteptînd ca trupa să-şi termine acordajul parcă nesfîrşit, ştiind că atunci cînd va începe muzica, efectul va fi ceea ce simţea sufletul ei în această noapte.

Ca solist vocal, era ca şi cum ai fi fost gol în faţa publicului; şi dacă nu-ţi ieşea bine şi ratai, aşa cum Glorianei i se întîmplase din cînd în cînd, chiar în culmea gloriei. Mai bine te opreai şi-ţi dădeai palme. Nimic nu era mai cumplit decît să simţi cum mulţimea imensă aruncă în tine cu propria ta prostie.

Şi, fireşte, nimic nu era mai minunat decît să fii în mare formă şi vocea ta să ridice valul muzicii la tine şi prin tine, şi cînd acel fluid bun îţi venea înapoi de la un public perfect, şi rîdeai, şi dansai, şi-ţi ieşea absolut tot ce voiai, în noaptea magică.

Glorianna ridică din umeri şi dădu din mîini, ca şi cum ar fi spus publicului, „asta a fost demult, acum sînt bătrînă, nu vă aşteptaţi la minuni, ce vreţi de la mine, niciodată n-am fost la înălţime alături de Pearl sau Slick sau chiar de Tina Turner!"

Dar ei erau cu toţii acolo în întuneric.

Luminile unui sfert de milion de localuri iluminau noaptea din Woodstock şi se întindeau şi pînă la Altamonte. Mama Cass era acolo, şi Hendrix, şi puiul de curvă Jim Morrison, şi Janis, deja pe jumătate dusă. Bob Marley îi pasă o ţigară imensă cu marijuana lui John Lennon, iar Elvis îi făcu cu ochiul de-acolo de sus.

„Nu ne băga în rahatul ăsta, Glorianna", îi spuseră. „E vremea TA acum, şi dacă ratezi, nici unul dintre noi nu va mai lucra vreodată în acest oraş. Tu eşti tot ce-a mai rămas fetiţo", spuse Billy Beldock. „Acum du-te şi dă lovitura pentru Marea Muzică."

Cu mare greutate, întoarse în cele din urmă spatele acestui public de fantome, şi luă contact cu muzica timpului real.

Sally Genaro stătea pe un scaun, bătînd darabana; un copil grăsuţ, complexat şi cu dorinţe pe care nimeni nu voia să i le satisfacă. Bobby Rubin stătea lîngă ea, strîmbînd din nas, un mic magician care ştia că e mult prea bun pentru ea.

„La naiba!" gîndi Glorianna. „Sîntem oare chiar atît de departe de ceea ce a însemnat Woodstock-ul?"

„Oare aceşti sărmani copii să fie, într-adevăr, Ultima speranţă, şi cea mai bună, a Rock'n'Roll-ului?

Da, şi cine eşti tu să vorbeşti, Glorianna O'Toole? O bătrînă ratată, o „fostă", sau, ca să fii cinstită, niciodată „fostă", traficînd bobină ca să-ţi salvezi pielea!

Dar copiii au talent, îşi spuse, şi dacă n-a avut chiar vocea lui Mama Cass sau energia nestăpînită a lui Janis sau charisma lui Grace Slick, şi nu ştiuse ce înseamnă un mare turneu sau să dai peste cap clasamentele din topuri sau să fi doar pentru o oră vocea generaţiei tale, întotdeauna fusese credincioasă spiritului ei, şi acesta, la rîndu-i, n-o dezamăgise niciodată!

Şi chiar dacă din cînd în cînd au mai fost şi zile negre, atîta timp cît mai era ceva viaţă în bătrînele ei oase, va iubi rock-ul, altfel n-ar fi fost Mama Nebună a Rock'n' Roll-ului!

Sally Genaro ciupise ceva bobină în vremea oribilelor zile de colegiu, iar „Razor Dogs" aveau întotdeauna necazuri şi, fireşte, luase şi mult „praf" de cînd semnase contractul cu „Uzina de Muzică", dar dacă era ceva de care se simţea atrasă cel mai mult, de ceva apropiat psihedelicului, atunci asta era „iarba".

Bobina îţi întoarce pe dos o parte a creierului şi te excită haotic sau te face să te holbezi în gol, fericit şi tîmp; porţiile mici erau o evadare pentru ahtiaţi; porţiile mari îţi dădeau energie şi-ţi provocau o mică paranoia; dar „praful" te făcea să te simţi bine cu adevărat.

Dar în timp ce „iarba" o făcea uneori să se simtă o regină a rock-ului, faţa şi trupul ei nu-i permiteau asta; şi cînd uneori muzica îi reuşea, era torturată de gîndul cît de nasoală şi grasă era.

Acum se simţea într-o siguranţă precară, stînd aici şi uitîndu-se peste Los Angeles, de la nivelul electronicii de vîrf.

Simţea muzica învăluind-o; milioanele de lumini de jos păreau că dansează ritmuri superbe şi întrepătrunse, la fel ca dansul vrăjit al electronilor într-un VoxBox; simţea aceste ritmuri în degete şi le reproducea pe braţul fotoliului. Măsuri aleatorii de cîntece izbucneau şi apăreeau şi se recombinau în cap, iar ea era gata să se aşeze la treabă şi să comunice cu maşinăriile ei rock'n'roll.

Dar, din păcate, nu era singură, ea cu VoxBox-ul ei. Glorianna O'Toole se întoarse şi o privi cu ochii ei verzi, enormi, în jurul cărora faţa începu să i se transforme ca într-o CIUDATĂ Călătorie în Timp.

Arăta suficient de bătrînă pentru a fi bunica lui Sally, şi dintr-o dată, straniu, deveni o incredibilă femeie bătrînă, sexy, aşa cum Sally nu va reuşi să arate niciodată; era cu totul alta, cineva care avea un milion de ani mai puţini şi care fusese dintotdeauna tînără şi frumoasă, irizată şi stimulată prin computer, într-o perfecţiune eternă şi ireală, ca una dintre zeiţele rock sintetizate de Bobby pe computer. Înapoi şi înainte, înapoi şi înainte feţele pulsau într-o măsură dură: un, doi, TREI, un doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, doi, TREI... În aceste clipe, Sally O URA pe Glorianna cu o invidie de o durea fierea; vedea în bătrîna asta terminată ceva palpitînd, ceva ce ea nu cunoscuse niciodată, şi totuşi simţea acelaşi ritm bătînd undeva, în interiorul ei, ritm pe care-l bătea pe braţul fotoliului, iar versul pe care-l inventă pe acest ritm izbucni din interiorul ei ca puroiul dintr-un mic coş:

De ce nu EU, de ce nu EU, DE CE nu eu, DE CE nu eu, de ce nu EU?

Cele mai proaste păreri ale lui Bobby Rubin despre gunoiul ăsta de bobină păreau aproape confirmate, stînd şi privind-o pe Sally din Valley, din interiorul prostiei pe care Glorianna îl convinsese pînă la urmă s-o poarte. Ce văzu era o sărmană fată grasă care-şi dădea clar seama cît de nasoală era, dar care oricum îşi permitea să-şi deruleze filme porno cu EL, dornic să-i posede corpul urît pe ecranul video al imaginaţiei ei.

Nici nu era nevoie de marfa de la Silicon City pentru a-şi da seama de asta: „Proiectul Superstar" îl făcea să-şi dea clar seama despre ce e vorba,

şi asta ore în şir, în fiecare zi. S-ar fi lipit cu bucurie de această viziune psihedelică, cînd o văzu pe Aneeca uitîndu-se lasciv la el. Pentru că se văzu PE SINE într-o înşiruire tremurătoare de imagini şi nu-i plăcu deloc. Se văzu în colegiu, uitîndu-se lung la masculi şi atleţi gagicărindu-se cu tipe care sigur nu s-ar fi uitat la el, simţindu-se ca un şoarece de bibliotecă amărît. Se văzu culcîndu-se cu ceea ce mai rămînea de la trupele cărora le făcea înregistrări vizuale şi încercînd să se convingă că era marfă a-ntîia.

Şi mai rău încă, se văzu din unghiul unei femei superbe cînd el îi făcu cu ochiul, şi ceea ce văzu era versiunea masculină a lui SALLY GENARO, o creatură hidoasă ca un vis urît. Cel mai îngrozitor dintre toate era sentimentul de RUDENIE pe care bobina asta nenorocită o făcea să-l aibă pentru ACNEE. Ea îl dorea aşa cum el tînjea după prima tipă a Hollywood-ului şi, cînd era privit, se observa ceea ce vedea el cînd o privea pe Sally, şi anume cineva cu care nu te-ai fi culcat nici mort.

Se surprinsese amintindu-şi scena beţiei de la petrecerea aia, cu mult mai multă claritate decît se întîmplase în realitate. O, da, amîndoi se văitaseră de faptul că nimeni dintre Oamenii Frumoşi nu-i băgă în seamă, se văitaseră de aceeaşi neîndemînare genetică, pare-se, de a se comporta cu obiectele viselor lor, de aceeaşi invidie meschină faţă de cei care erau născuţi să fie ceea ce ei nu puteau fi niciodată.

Dar surpriza era că Sally încercase în final să-l consoleze cu o mîngîiere familiară pe care în nici un caz n-o putuse tolera, o înţelegere pe care deliberat n-a vrut s-o accepte, mai ales din partea uneia ca ea.

Şi, judecînd după cum se simţea acum, asta era exact ceea ce îl făcuse să borască.

– Hai, copii, e timpul să ne punem în mişcare, decretă Glorianna O'Toole, rupînd visarea, şi cînd Bobby se întoarse la auzul vocii ei, observă ceva anume care ar putea, care ar trebui, care trebuie să iasă din orga lui de imagini.

Glorianna stătea cu spatele la punctele ca nişte pixeli ale peisajului strălucitor al oraşului, subliniate ca de un efect Kirlijan, cu părul fluturînd în vînt. Ochii îi sclipeau ca o luminiscenţă electronică. Buzele schiţară un zîmbet superior. Arăta ca o copertă de album a reginei rock-and-roll-ului aşa cum fusese cîndva. Într-un fel, tînăra copilă a anilor '60, care încă trăia în spatele acestei măşti fanate, găsise încă puterea de a mai străluci.

Asta era! „Glorianna Gloriannei"! Aceasta era Glorianna în versiune A.P., aceea care fusese odată, era Mama nebună a Rock-and-Roll-ului întinerită brusc printr-un algoritm magic, asta era viziunea atemporală a ultimului său vis de îndrăgostit. Era genul de femeie care niciodată nu se va uita la unul ca el.

Dar Glorianna O'Toole o făcu.

Privi direct la el şi clipi; zeiţa rock-and-roll-ului din fabuloşii ani '60 îi făcea cu ochiul micului Bobby Rubin; clipi din nou, şi o bătrînă doamnă îi oferea o parodie sarcastică şi murdară a aceluiaşi gest.

Bobby se întrebă dacă vede chiar ceea ce el spera să vadă, pentru că nici o femeie pe care o admirase nu se uitase la el, iar în ochii Gloriannei nu-l vedea reflectat pe acel Bobby Rubin pe care şi-l dorea, acel Bobby Rubin la care visa din adîncul sufletului.

Bruse, îi veni o idee.

Şi de ce nu?

– Încîntată de cunoştinţă, cred că ştiţi cum mă cheamă, fredonă către ei Glorianna.

Dar Bobby traversa deja terasa către living, către orga lui de imagini, către biţi şi byţi, către lumea ciberneticii, unde bruse realiza că avea puterea de a o face pe Glorianna să-l vadă pe acel Bobby care se dorea, Bobby Rubin, Prinţul Rock-and-roll-ului, acel Bobby Rubin pe care într-adevăr merita să fie Boby Rubin.

– Ce faci, Bobby? murmură Sally Genaro, cu muzica sunîndu-i în cap, magia bobinei dispărînd bruse la vederea chestiei groteşti de pe ecran.

– Isuse, dar asta e o fotografie de-a TA?

– El, şi? spuse Bobby. Tre' să încep de undeva.

Trasase o linie dreaptă pe orga de imagini şi îşi băgase pe monitoare fotografia lui caraghioasă, fără a scoate un cuvînt, ca şi cum ar fi fost într-un fel de transă; iar pe monitorul lui Sally apăru o fotografie veche a unui individ cu umerii aduşi, în jeanşi vechi şi o cămaşă roşie, uzată şi demodată, cu privirea chiorîşă din cauza soarelui prea puternic, pozînd cu o mîndrie nătîngă lîngă automobilul lui.

VoxBox-ul şi orga de imagini erau aşezate una în faţa celeilalte, cu un monitor de la VoxBox-ul lui Sally conectat la ieşirea monitorului lui Bobby, astfel încît se puteau privi în ochi în acelaşi timp; asta fusese ideea Gloriannei; o instalaţie care „să intensifice fluidele creatoare".

Numai că acel Bobby care zîmbea prosteşte pe ecranul lui Sally era acelaşi Bobby care o privea pe deasupra consolelor, poate puţin mai tînăr, dar nu asta era ideea ei despre un star Rock demn de a trage la aur.

– Deci nu aşa îţi imaginezi tu perfecţiunea? întrebă Bobby rînjind straniu.

Umblă la controllere. Automobilul şi pămîntul dispărură, lăsîndu-l pe Bobby Rubin suspendat într-un spaţiu bleu-mat. Mai moşmondi ceva şi imaginea din fotografie se focaliză într-o corecţie de culoare, limpede ca un cristal.

– Ce fel de trup îţi ia ţie minţile?

– Hîm?

– Ce fel de trup îţi ia ţie minţile? repetă blînd Glorianna. Visul tău este un culturist, un balerin sau un jucător de baseball?

– Bobby Rubin, dacă tu crezi că eu...

– Fă-o! ordonă categoric Glorianna, din spatele lui Bobby, unde stătea, uitîndu-se la monitorul lui cu o expresie încordată.

– Hei, Glorianna, scînci Sally, asta-i o tîmpenie!

Glorianna o privi fix.

– Fă-o, Sally! repetă. Şi fă-o ca... ăsta, spuse apăsînd bruse pe butonul lui Sally.

– Un surfer, se trezi Sally spunînd.

Privirea crucişă a lui Bobby Rubin venea acum către ea de pe un trup înalt, bronzat, gol, cu un sex imens înconjurat de o aură strălucitoare de păr pubian. Urechile lui Sally deveniră stacojii.

– Măcar pune-i un suspensor, murmură Sally. Bobby rîse şi îşi îmbrăcă propriul surfer cu un bikini roşu.

Sally rînji. Dintr-o dată acest joc nebunesc deveni antrenant.

– Fă ceva cu părul, spuse. Îmi place lung şi blond.

Pe capul lui Bobby răsări o claie de păr blond, curgîndu-i abundent pe umeri.

Mai mult decît un joc; s-ar fi zis că Bobby încerca, în sfîrşit, să-i ia minţile!

– Bobby, fă-ţi nasul puţin mai mic!

Nasul surferului Bobby se scurtă şi căpătă nări adînci şi expresive.

– Splendid, exclamă Sally. Acum mi-ar plăcea să-ţi faci sprîncenele negre, îngrijite şi, ştii tu, genele lungi şi sexy.

Practic, Sally murea de plăcere văzînd ceea ce apăruse acum pe ecranul ei. Era Bobby Rubin, fără îndoială, faţa lui uşor de recunoscut, dar cu un halou de păr blond, un trup de surfer gen „fute-mă pe loc", cu un nas subţire ca portretul unui prinţ rus şi cu ochii înconjuraţi de sprîncene negre excitante şi gene lungi, atît de sexy, încît erau doar la un pas de cele ale unui homosexual.

– Ochii... spuse. Fă-i...

– Lasă ochii în pace! strigă Glorianna. Să mă ia dracu' dacă eu nu cunosc faţa asta!

– Rahat, mormăi Glorianna nemulţumită, privind figura de pe ecran, încercînd să-şi reamintească cine sau ce o privise din visul clipei magice dinainte, şi care părea să spună: „Mă mai ţineţi minte, copii?"

– Părul nu e bun. Vopsiţi-l negru, negru ca noaptea, negru ca un cărbune...

Părul deveni negru. La dracu', cine eşti? Te cunosc, deşteptule! Întoarce-te la mine, pui de curvă! ceru ea. Rahat, gîndi, vin eu după tine! Şi mai apăsă o data pe buton.

Figura de pe ecran păru a înceuvinţa, făcîndu-i un fel de plecăciune.

– Părul tău e mai ondulat, nu? spuse. Fă-l să cadă pe umeri în valuri bătute de vînt!

Începea să-şi amintească creatura din vis, un iubit care nu existase niciodată.

Glorianna rîse. Era oare pe punctul de a întîlni omul viselor ei, aşa de tîrziu?

Pentru că, desigur, cam aşa ceva începea să se contureze, cineva care nu existase vreodată, dar care fusese aproape, cineva pe care îl regăsise în fiecare bărbat pe care-l iubise, cineva al cărui spirit dispăruse de mult din lume: Mr. Tambourine Man, Mighty Quinn, însuşi Jumpin Jack Flash, Lizard King of Rock'n' Roll.

Glorianna privea cînd la figura bărbatului de pe ecran, cînd la Bobby Rubin, aplecat peste consola lui şi născîndu-l pe cel de pe ecran. Acelaşi, şi totuşi nu acelaşi. Ca şi cum rocker-ul neîmplinit din acest puşti contradictoriu, din toată această generaţie ratată de puşti amăriţi, se lupta cumva să renască din vis.

– Ce ţi-ar plăcea să porţi, Jack? întrebă ea figura de pe ecran. Blue jeanşi sau paiete, sau evazaţi, sau piele neagră?

– Asta-i era Electronică, nu Era Aquarius, Glorianna – spuse Bobby cu un mic rînjet. Glorianna fu destul de surprinsă cînd începu să vorbească din ecran, pînă cînd să-şi dea seama că Bobby Rubin conectase un microfon şi un program de sincronizare a buzelor în consola lui. El vorbea prin imaginea lui transpusă pe ecran.

Sau era chiar el?

Sau era cineva începînd să răzbată dincolo PRIN EL?

„Despre ce dracu' vorbeam? se trezi Bobby Rubin întrebîndu-se, ieşind din visul minunat, în această realitate obscură, unde Sally Genaro se uita la ecranul ei în mod straniu, unde Glorianna O'Toole privea cu ochi scăpărători ceea ce lucrase el. „Cine dracu' ERAM?" „Ce îmi FACE bobina asta ciudată?"

Ridică din umeri, atinse butonul. Desigur, voia să-i facă din nou acelaşi lucru!

– În Era Electronică port absolut orice, sau nu port nimic – se trezi el spunînd prin alter-ego-ul său de pe ecran. Desenă pantaloni strîmţi băgaţi în cizme înalte, o cămaşă ce-i sublinia torsul, deschisă pînă la brîu, cu guler înalt şi mînecei care se strîmtau mai jos de cot. Opri desenul, şi trecu totul în bleu.

Introduse trei programe interfaţă separate pentru cizme, pantaloni şi cămaşă, în aşa fel încît să le poată modifica independent una de alta.

Şi, hop, iată-l, purtînd pantaloni strînşi de piele neagră, cizme cu toceuri metalice, şi o cămaşă cu stele şi dungi. Rînji-sexy, mişcînd din fund cu încîntare narcisistă, mîndru ca un păun.

– Pune-mi un rock- and -roll, Sally – zise el – vreau să dansez pentru tine!

Sally Genaro nu-şi putea dezlipi privirile de la creatura de pe ecran; livingul, eucaliptul, Glorianna, pînă şi Bobby, aplecat peste consolă, trecuseră în ireal. Reali erau doar ea şi iubitul ei din vis.

Bobby, dar acel Bobby pe care şi-l dorise ea dintotdeauna; Bobby cel ideal, un Bobby care să n-o mai respingă, care să nu-i mai spună, „Sally din Valley", care să-i arate numai ei frumuseţea lui interioară, şi cum ar trebui să fie mereu.

Stocă ritmul în sequencer-ul ei, acelaşi ritm care-i trecuse prin cap cînd o văzuse pe Glorianna O'Toole transformîndu-se acolo, afară pe terasă.

– Un, doi TREI, un, doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, un, doi, TREI.

Îl trecu printr-o tobă puternică, adăugă o conga dură, un bas electric, şi stocă rezultatul în memorie, şi conectă pista vizuală la sequencer-ul de ritm multiplu.

Zîmbindu-i, Bobby începu pe ecran o mişcare brută „bump". Îmbrăcămintea se modifică o dată cu ritmul, într-o înşiruire de imagini suprapuse pe chromakey (17), un amestec de forme şi culori în continuă schimbare, prea rapide pentru a fi urmărite cu privirea, o înşiruire stroboscopică ce dădea o regresie infinită de imagini suprapuse care rămîneau totuşi pe retină.

Sally puse o trompetă în keyboard, o coborî o octavă, o trecu prin filtre, învălui

vibrato-ul, suprapuse un zbîrnîit de chitară cu efecte de „feedback" şi cînd începu să cînte fragmente aleatorii ale melodiei, apăsînd pe clape, ieşi ceva care suna cam ca Gabriel (18) cîntînd Jimi Hendrix.

Bobby dansa, dansa aşa cum o făcea numai în visele lui, lăsînd ritmul să-i mişte oasele, notele să-i mîngîie carnea, iar starea interioară îi ieşea la fix. Se simţea ca şi cum ar fi vrut să izbucnească într-un cîntec...

„Eu sînt cel care mi-am spus mereu că nu pot fi aşa"... cîntă el, eroncănind ciudat.

Sally trecu vocea prin vocoder, sincronizînd-o cu linia solo, comprimînd-o prin filtrare, apoi prin reverb, învăluind-o în parametri de estompare. Se auzi un solist masculi intrînd direct pe ritm, articulînd aspru cuvintele, ca un fluid dur, cu o frazare proprie, ce se insinua în jurul melodiei ca un şarpe cîntînd blues.

Eu sînt cel care mi-am spus mereu
Că nu pot fi aşa...

– Bagă puţin feedback, fă-l să sune mai electronic, îi spuse Glorianna O'Toole.

S-auzimi biţi şi byţi sfîrîind şi bolborosind...

Sally modifică unii parametri şi cîteva filtre. Apoi lucră la mixerul de corecţii. Figura ce dansa pe ecran pentru ea, după muzica ce venea din degetele ei, cînta acum cu o voce care-o surprinse pînă şi pe ea: masculină, plină de forţă, totuşi cu o fluiditate feminină, aspră în fragmentele în care voia să muşte, senzuală cînd ajungea la părţile în care trebuia să toarcă asemeni unui motan şi omnisexuală într-un fel în care lumea nu auzise vreodată pînă acum, nefiind însă vocea unui androgin, ci cumva stilul vocal al unui al treilea sex, o voce artificială, deşi în întregime umană, chiar hiperumană, vocea unei Maşinării Rock-and-Roll.

Degetele lui Sally dansau pe claviatură. Maşinăria Rock-and-Roll dansa în faţa ei, făcîndu-i cu ochiul, într-un caleidoscop de modele şi culori stroboscopice, purtînd-o în lumea ei cibernetică, chemînd-o să cînte...

Glorianna ieşi din viziune, numai că de data asta vraja visului nu dispăru în întregime. „Ce dracu' FĂCEAU puştii ăştia?"

Cu coada ochiului, observă că Bobby Rubin şi Sally Genaro erau total cufundaţi în controllere, cu degetele zburdînd, cu gurile murmurînd în microfoane, cuplaţi în cibersfera lor. Ştia doar că Sally făcea muzica, Bobby crea pista vizuală, iar amîndoi introduceau vocile. Dar cine era cîntăreţul, şi de unde venea cîntecul? Asta nu mai ştia...

Eu sînt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista vreodată
Sînt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice
Lasă-mă să păşesc în visul tău
Sînt Maşinăria Rock and Roll!

Cînta cu vocea aia ireală, şi totuşi omenească, un cîntăreţ cu o întindere de la claritatea de cristal, care putea sfărîma un geam cu notele înalte, pînă la bass-ul subsonic, simţi doar în oase, avea tonurile şi frazările fiecărui cîntăreţ rock în parte şi toate la un loc, cu atacuri şi glissandouri şi fulgerări, care niciodată n-ar fi putut ieşi din gîtlejuri umane. Dansa ca Mick Jagger şi ca Michael Jackosn, dansa ca Pearl în „Southern Comfort", dansa ca toţi la un loc; dansa ca însuşi Rock and Roll-ul. N-ar fi fost ea Mamă Nebună a Rock'n' Roll-ului dacă n-ar fi apăsat şi ea pe un buton şi n-ar fi dansat cu Rock-ul, înapoi, undeva în vis.

Costumul stroboscopic îi făcea retinele să vibreze, imprimîndu-i în creier viziunea de pe ecran într-o cascadă de imagini suprapuse şi, pe măsură ce el exploda ÎN AFARĂ, ea era absorbită ÎNĂUNTRU.

Se întîlniră undeva la mijloc, pe tărîmul atemporal al scenei, acolo unde cîntaseră etern împreună, un lung, lung cîntec care începuse pe cînd ea şi lumea erau tineri, şi care nu se va sfîrşi atîta timp cît muzica mai trăieşte.

Şi ce trupă era în spatele lor, în drumul infinit al show-ului, o adevărată Valhalla (19) a Rock'n' Roll-ului! Fiecare era acolo pentru doar cîteva măsuri: vii şi morţi, Grateful şi ceilalţi, Hendrix şi Lennon, Clapton şi Ginger Baker, Charlie Watts şi Larry Ellis, Billy Preston şi Frank Fox, şi oricare muzician anonim de „session" venit să cînte, pînă şi sărmanul Billy Beldock, înfierbîntat şi chipeş, ca în noaptea în care-l întîlnise, cînta pe setul lui vechi de tobe.

Dincolo de luminile rampei, publicul bătea din palme în ritm şi dansa printre rînduri, un public răspîndit către orizonturi îndepărtate în spaţiu şi timp, rockeri cu jachete de piele neagră şi coafuri slinoase, hippies cu şaluri şi evazaţi, motocicliţti în haine de dril pictate, skinheads, punkişti cu ace prin obraz şi păr în nuanţe electrice, şi yuppies proaspăt tunşi...

Şi, minunea tuturor minunilor rock and roll-ului, Bobby Rubin şi Sally Genaro şi toată generaţi a lor amărîtă de specialişti în computere, trudind din greu, erau cu toţii acolo, învăţînd în sfîrşit să se mişte alături de celebrităţile din vis: Regina Nebunelor şi alături, propria lor renaştere electronică prin „Bărbatul Rock'n' Roll-ului.

Ia-mă şi mişcă-te
Spune fantoma din maşinărie
Am fost ascuns în circuitele tale
Nu m-ai văzut niciunde
Dar acum sînt aici să-ţi spun
Ridică-ţi glasul şi ţipă
Împreună, tu şi eu
Sîntem o Maşinărie Rock and Roll!

– Vă descurcaţi de minune, copii – şopti Bobby în urechea Gloriannei în timpul unui lung break instrumental sălbatic.

– Iar tu eşti minunat, „Bărbate" – zise Glorianna, şi ştia că amîndoi spun adevărul.

Pentru că din cea mai nasoală propunere a „Uzinei de Muzică" din doi puşti pasionaţi de computer şi dintr-o cîntăreaţă de mîna a doua încercînd cu disperare să-şi salveze fundul, din chiar biţii şi byţii care eliminaseră rockerii adevăraţi, şi dintr-o bobină magică, renăscuse acest copil-fantomă al noii electronici, ca şi cum ar fi fost acolo de mult, aşteptînd să-i sosească clipa.

Break-ul se sfîrşi, şi Glorianna se trezi cîntînd un motiv solo, ale cărui cuvinte, pe măsură ce le cînta, părea că le ştie de cînd lumea.

Eşti aici, lîngă mine,
Chiar acolo unde-ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine
Eşti fantoma din maşinărie
Eşti doar biţi şi byţi şi programe
Dar, iubito, nu prea ai sufletul curat.

Muzica se înăspri, deveni parcă ameninţătoare, mai pe bass, chitarele se văitau insinuant, tobele bubuiau, undeva în spaţiu răsunară sirene îndepărtate şi începură să urle.

Părul lung, ondulat şi negru al Bărbatului se coloră într-un roşu ca steagul American, acoperit cu o plasă albă subţire care imita Casca, atunci cînd acesta îngenunche la marginea scenei, şi cîntă gutural chiar cu vocea publicului, cu vocile tuturor băieţilor şi fetelor în zborul lor pur, intrînd prin circuite în vocea electronică, dar pură a Rock-ului:

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
EU îţi umplu sufletul...

Şi peste asta, cu vocea puternică a tinereţii ei, cu vocea visului ei, cu vocea generaţiei ei, Glorianna O'Toole îşi cîntă triumful ei extraordinar asupra lui Carlo Manning şi asupra tuturor idioţilor de sus:

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ştabii?

Red Jack, Bărbatul Roşu, veni pînă la microfonul ei, se înlănţuiră ochi în ochi, cu buzele apropiate ca-ntr-un sărut.

Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul...

Red Jack rîse, rîse şi ea, chitarele şi basul şi sintetizatoarele şi saxofoanele şi tobele rîseră şi ele, rîse şi publicul, lumea întreagă părea că izbucneşte într-un hohot Rock and Roll, rîsul pe care-l aşteaptă întotdeauna destinul; el, care întotdeauna rîde la urmă...

După asta, cine ar mai dori un bis?

– Ne vedem mai tîrziu – spuse Glorianna, întinzînd mîna către butonul CĂŞTII.

– Mai devreme decît crezi – îi răspunse Red Jack.

Şi, iat-o, stînd în living, cu microfonul în mînă şi cu adierea proaspătă de Santa Ana suflînd prin uşile către terasă, făcînd să freamăte frunzele eucaliptului.

Clipi din nou. Nu-şi dăduse seama cînd trecuse timpul. Bobby şi Sally erau încă aplecaţi peste ecranele şi controllerele lor, cu degetele parcă

zburînd, cu ochii aprinşi ca într-o transă cibernetică.

Prin difuzoare răzbătură ultimele măsuri ale duetului pe care îl cîntaseră ea şi Red Jack, şi dacă vrăjitoria din VoxBox-ul lui Sally Genaro nu era chiar ultimul răcnet al trupei rock din vis, ceea ce scoase acum din keyboard-ul ei, cu suprapuneri peste suprapuneri de programe de emulatoare cuplate, era al naibii de aproape de cel mai bun rezultat chitară solo cu ritm şi bass pe dedesubt, dublat şi triplat pe sax, avînd în spate cel puţin trei voci sintetizate diferit, o întreagă orchestră simfonică de rock'n'roll la dispoziţia ei, în funcţie de cum îi alergau degetele pe comenzi.

Şi dacă nu exista o Glorianna OToole cîntînd prin transpunere, vocea lui Red Jack era EXACT ca în vis, îmbunătăţită prin efortul electronic colectiv, era vocea însăşi a Rock and Roll-ului.

Iată- aici, pe monitoare, mare cît viaţa şi de două ori mai nebun, cu costumul stroboscopic Jumpin' Jack Flashing, cu părul lung şi roşu brăzdat de urmele albe ale CĂŞTII fluturînd în vînt, model de perfecţiune a charismei masculine privind direct spre ea cu ochii lui Bobby Rubin.

Să mai spună cineva că ACEST omuleţ nu este chiar primarul oraşului de AUR VERIŢABIL! Să mai spună cineva că Red Jack nu există în realitate!

În mod cert această întîlnire dăduse rezultate; mai rămînea să transformi aceste piste brute într-un material „demo".

Întinse mîna către butonul lui Bobby.

Dar ceva o reţinu. Poate era însuşi Red Jack, privind-o ţintă din ecran. Chiar fără CASCĂ, părea că aude ceva sau pe cineva spunîndu-i că renaşterea rock-ului adevărat însemna mult mai mult decît să scoţi dintr-un fleac un superstar care să încerce să aspire la aur.

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea...

Ăsta era versul Ei, nu? Nu fusese întotdeauna? Rîse puternic. Oh, da, merita mai mult rock-ul decît blestematul ăla de profit! O să-i dea lui Carlo Manning aurul lui, o să le dea tuturor idioţilor de sus atît de multă PLATINĂ de rahat, că or să se intoxice de-atîta otravă cu „heavy metal", şi o să le mai dea şi marele şut în cur pe care-l meritau din plin!

Se apropie de urechea lui Bobby Rubin.

– Mai ia-o o dată de la capăt – şopti ea. Încă o dată, cu sentiment...

Bobby Rubin păşi în visul său: în coridoarele liceului, în nesfîrşite petreceri din Long Island, în holurile de la „Muzik Factory", în o mie şi una de nopţi senzuale ale Hollwywood-ului, şi în palatul lui Eddie Friedkin, acolo unde se făcuse de rahat vomitînd pe gazon.

Dar în tot acest timp era un alt Bobby, eroul „heavy metal" din visele lui Jumping' Jack Flashing, Mighty Quinn, un Red Jack Electric al Rock'n' roll-ului, cu părul lung, sălbatic, roşu, aruncînd şi fluturînd în vînt, subiectul visurilor oricărei femei, el, cel căruia i s-a spus că nu va fi niciodată Vrăjitorul Cibernetic al Rock-ului, Maşinăria Rock and Roll.

– Hei, Jack, în amintirea vremurilor de odinioară, să scoatem ceva al dracului de bun – spuse Regina Rock and Roll-ului, cu o privire răutăcioasă.

Stătea acolo în vis, alături de el, într-o ploaie de pixeli, strălucind ca peisajul oraşului noaptea, amîndoi înconjuraţi de un halou şi solarizaţi în aura lor kirljană, ochii ei verzi clipind cu o luminiscenţă electronică, iubita din vis pe care el n-o va întîlni niciodată; nici o femeie nu-l va privi vreodată ca această Bătrînă Nebună.

– Ce-ţi mai trece prin cap, mamă, ca şi cum n-aş şti! spuse rîzînd, Red Jack.

– Cuvintele le ştii, Bobby, acum auzi şi muzica, aşa că, pe cai, cu toată forţa, să spargem zidurile, să aducem iar Revoluţia, şi să-i lovim în coaie pe toţi idioţii!

– Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea. Ce VOR face ŞTABII?

Sally Genaro cînta din tot sufletul, cînta în microfon de undeva din adîncurile ei intime, iar Bobby se mişca şi-şi ondula bazinul numai pentru ea, şi în sfîrşit, înţelese ce însemna să fie ca o parte din el, să-i zîmbească Prinţul Rock and Roll-ului, să simtă muzica pătrunzînd-o, izbucnind ca o floare, fără ruşine şi fără teamă, să fie în sfîrşit pe scenă, acolo, în lumina reflectoarelor, să fie liberă, să fiu eu, Eu, aceea despre care ochii fiecărui bărbat îi spuneau că nu va putea fi niciodată.

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul...

Bobby o luă de mînă şi o duse departe, departe de San Fernando Valley, departe de suptul pulilor celor de la „Razor Dogs", depare de răţuşca cea urîtă de la petrecerile Hollywood-ului, departe, în cibersferă, o cibersferă nou-nouţă a rock-ului, acolo unde complexaţii şi umilii moştenesc pămîntul, acolo unde toţi amăriţii şi grasele acneice ar putea fi Reginele pixelilor astrali şi Bărbaţii Rock and Roll-ului.

Am fost ascunşi în circuitele noastre
Nevăzuţi de nimeni
Dar tu şi cu mine, împreună
Sîntem o maşinărie Rock and Roll.

– E-n ordine, micii mei vrăjitori rock, hai, răsăriţi şi străluciţi ! strigă fericită Glorianna, OToole atingînd butoanele Căştilor lor cu o mişcare rapidă. Bobby privi spre Glorianna, apoi spre Sally. Glorianna îl privi lung, lung în ochi, înainte de a se uita în ochii lui Sally. Sally n-avea ochi decît pentru Bobby. Pentru un timp nimeni nu scoase o vorbă.

– Ce... ce dracu s-a-ntîmplat? spuse Bobby într-un tîrziu. Eu... am...? Sau voi? Nu putu să articuleze, cînd o văzu pe bătrîna cu părul cenuşiu privindu-l cu ochii reginei din visul lui. Visul LUI? Visul EI?

– Cît din asta a fost de-adevăratelea? reuşi în final să articuleze.

– Qui én sabé? spuse veselă Glorianna. nu vi se pare normal? Nu sîntem toţi în aceeaşi barcă?

O duse pe Sally spre consola lui Bobby şi declanşă un replay al materialului brut mixat.

– Voi aţi sintetizat şi editat toate aceste piste, puştilor, asta-i clar – zise – şi cred că toţi am dat o mînă de ajutor la voci, dar indiferent cine ar fi făcut-o, faceţi cunoştinţă cu culmea creaţiei noastre: Red Jack,, Superstarul care de fapt nu există, cîntînd „Maşinăria Rock and Roll"; şi dacă omul nostru nu sparge topul cu discul ăsta de debut, atunci înseamnă că nu mă pricep eu la rock'n' roll!

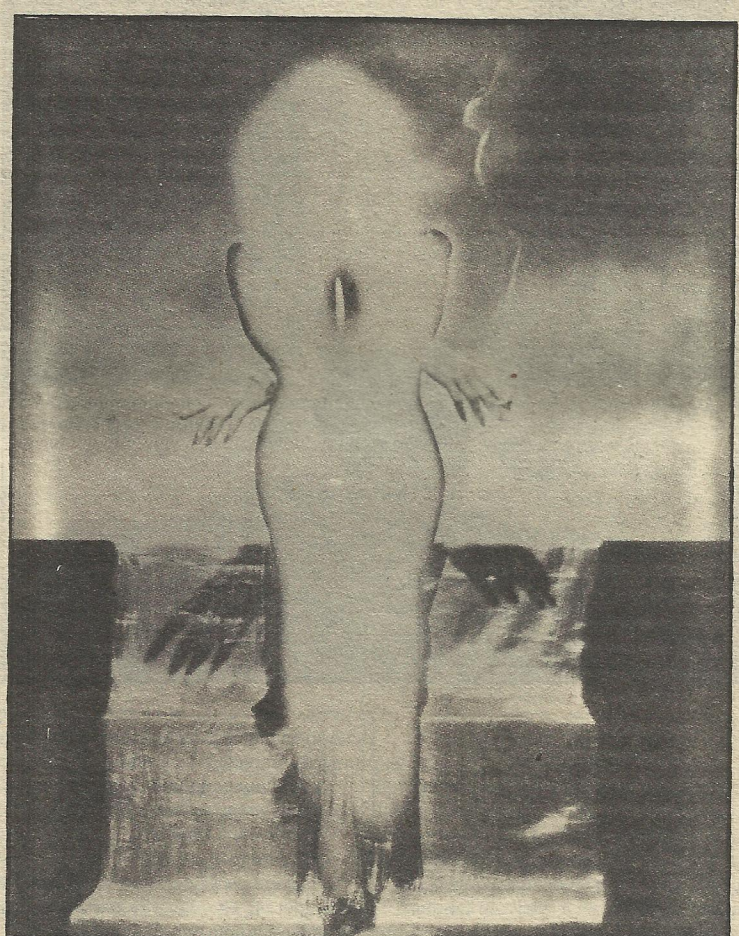

Red Jack, starul A.P. de pe ecran, aşa cum arăta acum, nu mai semăna deloc cu Bobby; cu trupul său înalt, musculos, cu părul lung, arzător, roşu cu tente albe, şi totuşi, ochii ce-l priveau erau în mod cert ai lui Bobby, şi asta îl făcu pe Bobby să simtă că o parte esenţială şi minunată din el era acolo, cîntînd ca cel mai mare star rock ce existase vreodată.

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul

Şi, oh, ce minunate erau programele pentru îmbrăcăminte! Pe măsură ce dansa şi cînta pe fondul bleu mat, pantalonii şi cămaşa lui Red Jack se schimbau în efecte stroboscopice, uimitoare cu fragmente din filme vechi, scene de masă, figuri, imagini nesfîrşite din bănci de date şi imagini pe care nici măcar Bobby nu le sesiza, într-o permanentă schimbare, subliniind existenţa lui imaterială, şi purtînd-o triumfător în faţa lumii, ca un steag de luptă electronic.

Red Jack se dezagregă în pixeli, confeti colorate inundară ecranul, apoi se refăcu încet dintr-un montaj ciudat de figuri familiare, incluzînd-o şi pe a lui Bobby, ca şi cum ar fi fost o fuzionare de visuri electrice şi dorinţe secrete:

Eu sînt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista vreodată
Sînt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice...

Bobby se minuna în faţa pistelor vizuale pe care el însuşi le elaborase, în faţa propriei imagini secrete dansînd după muzica de pe ecran.

Imagini ale publicului de la concerte vechi se adunară într-o granulaţie mată în spatele lui Red Jack, imagini clasice de la Woodstock şi Live Aid şi turneele Beatlesilor şi Springsteen la Coliseumul din Los Angeles, dar se adunau într-un montaj straniu al unui oraş al computerelor, biţi şi bucăţi din filme despre computere şi documentare despre o masă imensă de amăriţi încovoiaţi peste consolele lor – generaţia cibernetică.

Red Jack păşea printre nesfîrşitele alei ale consolelor cu computere, azvîrlind discuri care îi apăreau în mîini ca prin minune, tuturor celor ce trudeau la computere, asemeni unui agricultor electronic nebun.

Şi toţi micii şoareci ai computerelor începură să bage discurile în aparatele care, miraculos, se transformară în tonomate strălucitoare, împodobite cu reclame fantastice de neon.

Şi montajul tuturor feţelor se topi în faţa lui Red Jack, toţi dansau într-o nebunească linie de ansamblu în spatele figurii în costum stroboscopic, afară din camera computerelor, pe Hollywood, pe Fifth Avenue, Bourbon Street „Telegraph" şi „Market"!

Mulţi alţii se scurgeau afară din clădiri, ca nişte gîndaci ieşind din adăposturile lor, ca nişte mase de oameni dornice să respire liber, feţele lor transformîndu-se în figura lui Red Jack, după care oscilau înainte şi înapoi, între măştile masei şi faţa lui Red Jack, ţinînd ritmul schimbărilor stroboscopice în coloritul vestimentaţiei acestuia.

Apoi Red Jack apăru în prim-plan pe ecran, privind direct în ochii lui Bobby, chiar cu ochii lui Bobby, anihilînd practic spaţiul psihic dintre ei şi purtîndu-l în propriul său cîntec.

Eşti aici, lîngă mine
Chiar acolo unde ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine.

Bobby se trezi cîntînd şi el, lucru pe care nu-l măi făcuse, şi întrebîndu-se de ce dracu' nu mai cîntase pînă acum cu el însuşi.

Sîntem fantomele din maşinărie
Om fi biţi şi byţi şi programe
Dar, iubito, nu prea avem sufletul curat.

Red Jack cînta acum pe o scenă în faţa unor şiruri de tribune, care erau în acelaşi timp şi şiruri de console de computere. În spatele lor, un public imens cînta la keyboard-uri, cu degetele zburînd, rotindu-şi capetele o dată cu ritmul, dînd din picioare şi rotindu-şi ochii. Pentru o clipă, Red Jack apăru deasupra lor într-o imagine multiplicată.

Eu îţi umplu sufletul...

Un alt unghi de filmare, peste umerii şirurilor de mercenari din spatele monitoarelor, cu keyboard-urile înlocuite acum de sintetizatoare, chitări, piane, seturi de tobe. Pe măsură ce se legănau o dată cu muzica lui Red Jack apărea pe fiecare ecran, dintr-un nor de pixeli.

Tu îmi umpli sufletul...

Înainte şi înapoi, între figura lui Red Jack cîntînd pe scenă şi faţa lui răsărind dintre biţi şi byţi pe fiecare ecran, patru schimbări la măsură.

Tu îmi umpli sufletul...
Eu îţi umplu sufletul...

Un montaj nebunesc, tăieturi rapide ca în „Poliţiştii din Keystone". Bănci, centre de control al rachetelor, camere de control TV, case de verificare ale magazinelor universale, bursa, agenţi de bursă, birouri ale guvernului şi industriei, monitoare, amărîţi muncind inutil, reacţionînd toţi într-un comic grotesc, pe măsură ce figurile şi noile apariţii dispăreau sub ochii lor, pentru a fi înlocuite, peste tot, de triumfătorul Red Jack.

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ştabii?
Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul.

Cînd se termină, Bobby privi tîmp la ecranul alb şi strălucitor. Se uită la Glorianna care rîdea pe înfundate şi-şi freca mîinile fericită.

– Nu ştiam că am aşa ceva în mine, îngăimă slab Bobby. Chestia asta e...

– Subversivă? sugeră Glorianna vicleană. Nu mai spune!

– Nu-nţelegi, adică... ceva îmi spune că o să... o să iasă..., se bîlbîi Bobby fără să ştie exact ce să spună.

Glorianna O'Toole îi făcu cu ochiul, şi pentru o clipă, chiar fără Cască, nu privea în ochii unei bătrîne cu părul cenuşiu, o, nu, în acel moment ea era chiar partenera lui Red Jack însuşi, Regina fără vîrstă a Rock-and-Roll-ului, pe care o întîlnise în visul lui.

– Adică, ce-or să facă Ştabii? spuse Glorianna şi rîse tumultos.

– Nu ştiu ce or să facă ştabii, dar idioţii de sus nu vor da drumul niciodată unei asemenea chestii.

– O, ba da! O vor face, spuse ea cu deplină convingere. Ochiii lor cretini se vor aprinde la vederea dolarilor, ştiind că vor merge sigur la aur şi nu vor vedea nimic altceva în afară de profit.

Ridică din umeri. Îi făcu iarăşi cu ochiul.

– Vezi, şi de-asta sînt ei idioţi...

Sally Genaro stătea în spatele baricadei VoxBox-ului ei, uitîndu-se cum Bobby îi face ochi dulci Gloriannei, uitîndu-se cum bătrîna ofilită îi înapoia privirea, ca şi cum numai ei doi ar fi făcut treaba şi nu ştia dacă trebuie să urle de bucurie sau să plîngă.

Ştia al dracului de bine că făcuse cele mai bune înregistrări din viaţa ei, că ea îl făcuse pe Red Jack să cînte, îi dăduse voce, îl făcuse să se mişte, pentru că fără ea totul n-ar fi fost decît o adunătură de cuvinte şi imagini. Pînă şi trupul şi faţa erau fructul dorinţei ei, pe de o parte, şi al fanteziei lui Bobby pe de alta.

Red Jack era o dovadă pentru ca întreaga lume să vadă intimitatea pe care o împărtiseră ei doi în adîncul sufletelor. El era acel Bobby din visurile ei, acel Bobby care-şi dezvăluise cele mai intime cotloane ale sufletului, numai şi numai pentru ea.

Era aşa de bine, de parcă l-ar fi pipăit.

Într-un anume fel, poate chiar mai bine...

În mod sigur cu discul ăsta se va lua platină, asta va fi cariera ei şi, în mod sigur, pentru o clipă strălucitoare ea a fost EA, cea căreia i s-a spus că niciodată nu va fi aşa.

De fapt, Bobby era cel care fusese transformat într-un star rock A.P., nu Sally din Valley. Dar, ca urmare a ceea ce doar El doi împărtiseră, el îşi întorsese privirea spre Glorianna O'Toole...Linia melodică a bass-ului cu care EA ÎNCEPUSE întreaga chestie bătea ca o imagine batjocoritoare în inima ei rănită.

De ce nu EU, de ce nu EU, DE CE nu eu, DE CE nu eu, de ce nu EU!

1) În original „acid" – halocinogen sintetic. Denumirea completă Lysergic Acid Diethylamide. În anii '80, adepţii cultului „acide house" au folosit cuvîntul ca slogan: (strigătul „a-c-e-e-d!" cu referire directă la L.S.D.)

2) Voci de fundal, acompaniament.

3) Piesă de rezistenţă (franceză).

4) Dinstanţa dintre două străzi, cvartal.

5) Cutie de voci. Se va folosi ca atare pe tot parcursul romanului.

6) Vechituri (franceză).

7) Aluzie la cîntecul lui John Lennon, „Crippled Inside", de pe discul „Imagine" (1971)

8) Artificial Personality – vom folosi prescurtarea A.P.

9) Columbia Broadcasting System.

10) Massachusetts Institutte of Technology.

11) VDU – Visul display unit.

12) Light-pen – dispozitiv luminoas de acţionare vizuală direct de pe ecran, cititor de coduri de bare.

13) Mouse – mic dispozitiv mecanic pentru a mişca cursorul unui ecran VDU.

14) Pixel – orice mică suprafaţă de iluminare unniformă într-o imagine pe un VDU.

15) BEACH BOYS – grup înfiinţat în 1961 la Los Angeles, practicant al curentului, „surf music", tratînd despre viaţa în mijlocul naturii, într-o climă mereu însorită, practicînd sporturi nautice. Componenţă: fraţii brian Wllson (n. 1942) Dennis Wilson (n. 1944), Carl Wilson (n. 1946), Mike Love (n. 1944), Larry Marky, înlocuit curînd cu Al. Hardine (n. 1942).

16) Aluzie la cîntecul lui Scott Mc. Kenzie, dedicat oraşului San Francisco, în care se spune să vii la San Francisco numai purtînd flori în păr. Cîntecul este considerat un adevărat imn al filozofiei „hippie".

17) Procedeu de televiziune, în care o imagine, suprapusă de obicei pe un fond albastru, poate fi transpusă pe orice alt fundal.

18) Trompetist (în slang).

19)Raiul războinicilor în mitologia scandinavă.

Fragmentul face parte din romanul Maşina Rock and Roll, de Norman Spinrad, traducere Eugen Cristea. Mulţumim Ed. NEMIRA pentru permisiunea de a-l reproduce.

Norman Spinrad

Aş vrea să mulţumesc tuturor oamenilor de la editură care au făcut acest posibilă traducerea aceastei cărţi pentru cititorii din Romania. Imi închipui cît de dificilă trebuie să fi fost munca ,pentru că multe părţi din roman sînt la fel de grele ca în engeză(rîde), iar părţile în spaniolă pe care le-am introdus sînt de o factură cu totul specială. Şi ar mai fi cele 8 cîntece care trebuiau traduse, lucru pe care eu n-aş fi îndrăznit să-l fac.

Aş vrea să-i mulţumesc d-lui Hobana pentru că m-a prezentat publicului roman şi vă mulţumesc tuturor fiindcă sînteţi aici la lansarea acestei cărţi.

Sînt foarte mulţumit şi fericit că mă aflu în Romania. E o ţară despre care oamenii ar dori să înveţe ,dar nu pot afla foarte multe lucruri din păcate. Venirea mea aici a fost o revelaţie, un lucru fascinant şi dătător de speranţe. Intr-un fel care se apropie foarte tare de modalitatea de lansarea acestor mici eroi anonimi.

Călătorind prin Romania am văzut că există încă multe probleme, că viaţa e foarte dificilă aici. Intr-un mod ciudat Bucureştiul îmi aduce aminte de New York,un oraş dur , un oraş cu un ritm foarte rapid, un loc în care există un spirit de supravieţuire şi de muncă energic. E un oraş potrivit şi surprinzător în acelaşi timp Mă aflu într-o ţară în care mulţi eroi anonimi au luptat şi au reuşit să cîştige propria lor revoluţie şi exact ca eroii romanului acum au de înfruntat consecinţele acestei revoluţii, ale victoriei.

Nu mai pot decît să vă spun că sînt emoţionat, că e un privilegiu pentru mine că mă aflu aici şi mă simt încîntat şi încurajat într-un fel deoarece romanul e cu totul special chiar şi pentru SUA ,dar sper ca povestea să atingă inimile, spiritele şi sufletele şi să provoace impactul cu un popor forte diferit şi aflat la o foarte mare distanţă.Luptele , dificultăţiile, şi eroismele oamenilor de aici, ale poporului roman, pot să se adreseze aceloraşi simţaminte universale ale spiritului uman.

Vă mulţumesc încă o dată fiindcă sînteţi în acastă sală.

Discursul lui Norman Spinrad cu ocazia lansării romanului Maşinăria Rock 'and Roll.

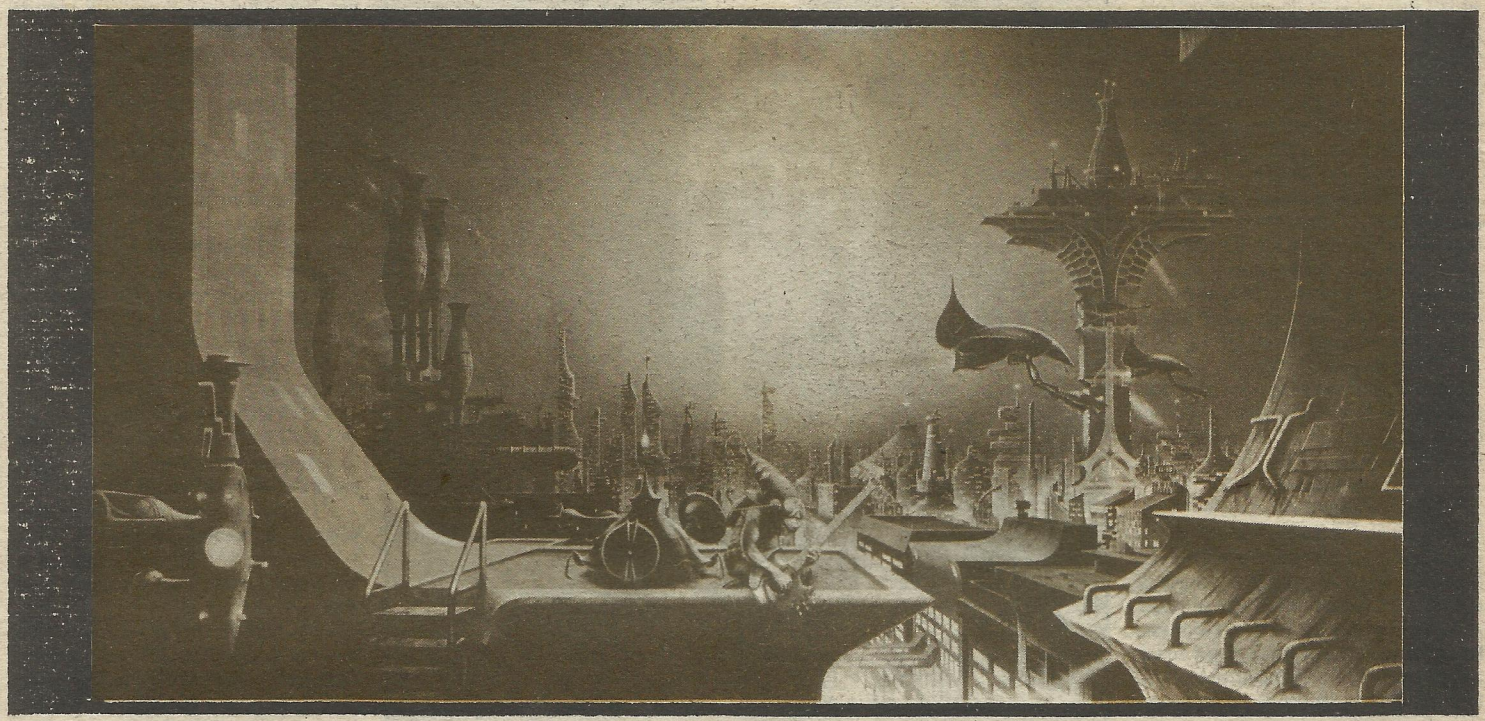

Norman Spinrad

Omul care...

In anul 1968, George Wallace şi-a făcut numărul în slujba rasismului de extremă dreapta şi a obţinut zece la sută din voturi; în anul 1980, John Anderson a reuşit să convingă tot zece la sută din populaţie să voteze pentru neîncredere; iar în 1984 Jesse Jackson a făcut ca şi mai mulţi alegători să voteze pentru niciunul dintre cei de mai sus. De aceea, nu a părut ceva anormal atunci cînd , în cele din urmă, cineva s-a decis să candideze la preşedenţie cu o platformă-program care propunea desfiinţarea postului.

-Dacă voi fi ales, n-o să oficiez, promise Bradford Bartholemew Paine, din Casa Albă a Sprîţului, o bodegă amărîtă ce-i slujise drept reşedinţă de iarnă în ultimii douăzeci de ani. Dar nici nu voi permite altuia să mă înlocuiască. Cei patru ani de preşedenţie mi-i voi petrece plimbîndu-mă cu elicopterul de colo-colo, bînd vin de Porto, văzîndu-mi de treaba mea şi lăsînd guvernul să facă acelaş lucru.N-o să desemnez nici un cabinet- n-am nevoie de excroci şi mincinoşi. Voi spune veto oricărei noi legi aprobată de Congres. Voi spori rezervele naţionale de bani, jucînd cărţi cu japonezii şi nu vor mai exista datorii naţionale sau bugetare, deoarece unicul meu act în calitate de preşedinte va fi să declar faliment naţional şi apoi să plec să sărbătoresc evenimentul.

In sfîrşit, apăruse un candidat la preşedenţie în spiritul naţional.Spre oroarea republicanilor şi democraţilor, Bradford şi partidul său - PARTIDUL, urcară rapid în sondajele de popularitate.El folosi fondurile federale de campanie pentru a da petreceri gigant, unde tot felul de indivizi plăteau cîte zece dolari paharul - pentru cauză - transformînd astfel campania într-o maşină de încasat bani.

Totul începuse cu o glumă, dar clovnii republicanilor şi democraţilor nu prea mai erau de haz, aşa că, în vreme ce zilele verii se scurgeau către începutul anotimpului alegerilor, Bradford se afla în fruntea sondajelor de opinie.

- Dacă tot trebuie să votaţi pentru un dobitoc, măcar votaţi pentru unul care recunoaşte că-i dobitoc, spunea el în conferinţele de presă dinaintea alegerilor şi poza pentru camerele de televiziune bornd pe o străduţă laterală .

Cînd rezultatele votării începură să sosească din toate colţurile ţării, incredibilul începu să se transforme în inevitabil, pe măsură ce partidul-PARTID, turna alegătorii în centrele de votare pe un ocean de băutură cumpărată cu fonduri federale.

Băutura-i gratis! declară Preşedintele ales în discursul său inaugural. De-acum încolo, guvernul SUA va fi înapoi în rahat, acolo unde-i locul.

Preşedintele Prezidiului Suprem al Sovietelor, extrem de conştient(din propria şi amara lui experienţă) de natura imprevizibilă a unei conduceri în stare de ebrietate, hotări să ceară imediat pace. Deoarece Bradford avertizase în primul lui mesaj către Congres, discurs rostit în timp ce se ţinea cu o mînă de balustradă şi agita o sticlă de gin în cealaltă:-Cea mai puternică forţă militară se află acum în mîinile unui maniac beţiv, aşa că ar fi bine să nu faceţi ceva care să mă enerveze!

* * *

Aşă s-a ajuns la Tratatul de Dezarmare Nucleară Totală, fiindcă înainte de a se prăbuşi sub masă, Bradford susese după semnarea documentelor în Moscova:

Nu puteţi şti niciodată cînd butonul ăla mic şi roşu va fi apăsat de laba inconştientă a unui alcoolic inconştient ca mine.

Cînd totă lumea se trezise din mahmureală a doua zi, Bradford Bartholomew Paine şi-a dat demisia.

Traducerea **Mihai Dan Pavelescu**

Poşta
PLOIEŞTI
22-24
octombrie

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025